

ועדת תרבות

י"ז סיון תשפ"ו
02 יוני 2026
סימוכין : 2026-0103-176

**דוח משיבה מספר 6 של ועדת תרבות
שהתקיימה ביום שני, ב' בסיון תשפ"ו (18.05.26)**

השתתפו :	מר יוסי חביליו	סגן ראש העיר ויו"ר הוועדה
	מר אריה קינג	סגן ראש העיר
	מר יוחנן ויצמן	חבר הנהלה
לא השתתפו :	מר ישראל קלרמן	סגן ראש העיר
	גב' חגית משה	סגן ראש העיר
	מר צביקה אסולין	חבר הנהלה
	מר אריאל יקותיאל גולן	חבר הנהלה
	מר אהרון בלומנשטוק	חבר הנהלה
	גב' מרים סלע	חברת הנהלה
	גב' יעל ביטון דה לנגה	חברת הנהלה
	גב' רונית אחדות חודז"ייב הכהן	חברת הנהלה
נכחו :	גב' חן דיין	מנהלת רשות הצעירים
	גב' רחל צבעוני	ממונה על אמוניות הבמה
	גב' הילה סמוליאנסקי	ממונה על האמנות החזותית
	גב' אילה תורג'מן	ממונה על היכלות התרבות
	גב' נגה גרינברג	ממונה על תעסוקה בתחום האומנויות
	גב' נורית אחדות	מנהלת מחלקת בכירה לתיאטרון
	גב' ניקי קריגר	מנהלת מחלקת בכירה לתעסוקת אקדמאים, סטודנטים וצעירים
	גב' תהילה שמש	מנהל מחלקת בכירה לפרויקטים ומרכזי אמנות
	מר רוני גלס	מנהל המחלקה למוסיקה
	גב' פולינה גלצר	מנהלת אומנותית, מרכז הטורים
	גב' יעל שמר	עוזר לסגן ראש העיר ויו"ר הוועדה
	גב' אילנית קונפוני	ראש תחום אוצרות בתכנית למדיניות ותיאוריה, בצלאל
	גב' דניאל לחמי	מנהל פרויקטים המיזם למדיה בירושלים, הרל"י
	גב' ענבר בלוזר שלם	מנהלת רשות הרבים
	גב' קרן רון דר	מנהלת שיווק, סם שפיגל
	גב' ליהי שולוב	מנהלת סדנאות האמנים
	גב' יהודית שלוסברג	מנהלת מרכז אומנויות, סדנאות עין יעל

ועדת תרבות

מנהלת תחום תכנון, חברת עדן
פורום מוסדות תרבות
תנועת תרבות

גב' דנה בורשטיין
מר נועם קוזר
מר נאור רובין

מזכירת הוועדה: אור בוזגלו

נושא הישיבה: השארת יוצרים צעירים בירושלים

1. דברי פתיחה - מר יוסי חביליו, סגן ראש העיר ויו"ר הוועדה

מר יוסי חביליו, סגן ראש העיר ויו"ר הוועדה, פתח את הישיבה וברך את הנוכחים.

מר חביליו הדגיש כי רבים מהסטודנטים לאמנות עוזבים את ירושלים לטובת תל אביב כבר במהלך לימודיהם או לאחר סיומם, וציין כי זו הישיבה השלישית בנושא, לאחר מפגשים עם מוסדות תרבות וגורמי עירייה, במטרה לגבש פתרונות מעשיים.

עוד הדגיש מר חביליו כי המלצות הוועדה יצטרכו להביא בחשבון גם את ההיבטים התקציביים ואת היחס שבין עלות לתועלת, כדי לבחון את האפשרות לקדם מול ראש העיר.

2. דיון בהשתתפות המוזמנים - עובדי עירייה, נציגי מוסדות התרבות ואורחים נוספים

- גב' אילנית קונפוני, ראש תחום אוצרות בתכנית למדיניות ותיאוריה, בצלאל
גב' קונפוני הציגה את תוכנית "בצלאל בעיר", שמקדמת שיתופי פעולה בין בצלאל, העירייה ומוסדות תרבות בעיר. התוכנית יוצרת פרויקטים, תערוכות והזדמנויות תעסוקה לסטודנטים ובוגרי אמנות בירושלים.
- גב' ניקי קריגר, מנהלת מחלקה בכירה לתעסוקת אקדמאים, סטודנטים וצעירים
גב' קריגר סיפרה על פעילות הרשות העירונית לתעסוקה בחיבור בין סטודנטים לאמנות לבין שוק העבודה בעיר. המטרה היא להעניק לבוגרים כלים מקצועיים ולעזור להם להשתלב בתעסוקה בירושלים.
- גב' נגה גרינברג, ממונה על תעסוקה בתחום האומנויות
גב' גרינברג תיארה את הליווי האישי שהעירייה מעניקה לאמנים ויוצרים בתחילת דרכם המקצועית. והדגישה את החשיבות של פרנסה, סטודיו וסצנה אמנותית חזקה כדי לשמר אמנים בעיר.
- גב' הילה סמוליאנסקי, ממונה על האמנות החזותית
גב' סמוליאנסקי הדגישה שלירושלים יש תשתיות תרבות ואמנות מהחזקות בארץ, אך חסרים בה תקציבים וחשיפה רחבה. וקוראת לחיזוק הפסטיבלים, המרכזים היצירתיים והפעילות האמנותית בשכונות.

ועדת תרבות

- גב' ענבר בלוזר שלם, מנהלת "רשות הרבים"
גב' בלוזר שלם דיברה על החיבור בין אמנות, קהילה וזהות ירושלמית דרך פעילות "רשות הרבים". והציעה להרחיב מרחבי תצוגה ואירועי אמנות בשכונות ולחזק יוזמות קהילתיות יצירתיות.
- גב' ליהי שולוב, מנהלת סדנאות האמנים
גב' שולוב הדגישה את המחסור במשאבים בתמיכה בבוגרי מוסדות האמנות בירושלים, במיוחד בליווי מקצועי לאחר הלימודים. וציינה את הצורך בהרחבת מסגרות הסטודיו וביצירת חיבורים בין אמנים לקהילה ולמוסדות התרבות בעיר.
- גב' קרו רון דר, מנהלת שיווק, סם שפיגל
גב' רון דר תיארה את הקושי של בוגרי קולנוע וטלוויזיה להישאר בירושלים בשל היעדר תעשייה ותשתיות מקצועיות בתחום. והדגישה את הצורך בפיתוח תעשיית קולנוע מקומית, חללי עבודה ותמיכה בארגוני בוגרים כדי לייצר תעסוקה בעיר.
- גב' דניאל לחמי, מנהל פרויקטים המיזם למדיה בירושלים, הרל"י
מר לחמי סיפר מנקודת מבט אישית כי יוצרים צעירים עוזבים את ירושלים בעיקר בגלל מחסור בעבודה ובתשתיות בתחום המדיה והקולנוע. וציין שהעירייה משקיעה במענקים ובציוד, אך עדיין חסרות מסגרות תעסוקה משמעותיות בעיר.
- גב' חן דיין, מנהלת רשות הצעירים
גב' דיין הציגה את פעילות רשות הצעירים בקידום יוצרים צעירים באמצעות קולות קוראים, פסטיבלים ומענקים. בנוסף, סיפרה על מסלול מלגות חדש לבוגרים שיבחרו להגיע ולעבוד בירושלים, במטרה לחזק את קהילת היוצרים בעיר.
- מר נועם קוזר, פורום מוסדות תרבות
מר קוזר הדגיש את המחסור בתשתיות מקצועיות ובמסלולי ליווי לאמנים לאחר סיום הלימודים. וקרא לחיזוק החיבור בין מוסדות הלימוד, מוסדות התרבות והיוצרים, ולהשקעה בהכשרות מקצועיות, מלגות ותמיכה בתהליכי יצירה ארוכי טווח.
- גב' תהילה שמש, מנהל מחלקה בכירה לפרויקטים ומרכזי אמנות
גב' שמש הציגה את פעילות המרכזים האמנותיים בעיר ירושלים, הכוללים גלריות, קורסים ופלטפורמות לאומנים, בוגרים וסטודנטים. והדגישה את שילוב האומנים הצעירים בעולם העבודה והיצירה העירוני ואת החשיבות של יצירת הזדמנויות תעסוקה ופיתוח מקצועי בעיר.
- גב' רחל צבעוני, ממונה על אומנויות הבמה
גב' צבעוני דיברה על הצורך ביצירת מדיניות עירונית כוללת שתסייע לצעירים ואומנים להישאר בירושלים, גם מבחינה כלכלית וגם מקצועית. בנוסף, הציפה את בעיית ריבוי הגורמים והכתובות בעירייה והציעה להקים גוף מרכזי שירכז את כל המענים, התקציבים והתמיכות בתחום התרבות והאמנות.
- גב' פולינה גלצר, מנהלת אומנותית, מרכז הטורים
גב' גלצר הדגישה כי רעיונות ויוזמות בתחום התרבות אינם יכולים להתקיים ללא תשתיות, כוח אדם ותקציבים ארוכי טווח. והשוותה את מצב מוסד "הטורים" בירושלים למרכזים גדולים בתל אביב. בנוסף, ציינה שהמחסור במשאבים מגביל משמעותית את היכולת לפתח תוכניות ופעילות איכותית.

ועדת תרבות

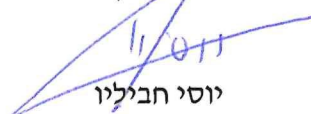
- גב' נורית אחדות, מנהלת מחלקת בכירה לתיאטרון
גב' אחדות דיברה על הצרכים הייחודיים של עולם התיאטרון: חללי חזרות, עבודה משותפת ותמיכה כלכלית בהפקות יקרות. בנוסף, הדגישה את החשיבות של חינוך לתרבות ואמנות כבר מגיל צעיר כדי ליצור דור עתידי של צרכני תרבות בעיר.
- מר רוני גלס, מנהל המחלקה למוסיקה
מר גלס התמקד בחיבור בין מוזיקה, חינוך וקהילה ככלי להשאת צעירים בירושלים. והדגיש את החשיבות של תשתיות קהילתיות, הכשרות מקצועיות ושילוב אומנים ירושלמים באירועים ובפסטיבלים בעיר כדי לחזק את תחושת השייכות והפרנסה המקומית.
- מר נאור רובין, תנועת תרבות
מר רובין טען שהבעיה המרכזית בירושלים היא היעדר שוק תרבות ואמנות רחב מספיק. והציע לחבר אומנים למערכות החינוך, הרווחה והקהילה כדי לייצר פרנסה, לחשוף קהלים חדשים לתרבות ולרכז את כלל השירותים וההזדמנויות לאומנים בפלטפורמה עירונית אחת נגישה.
- גב' אילה תורג'מן, ממנהל על היכלות התרבות
גב' תורג'מן הציגה את פעילות היכלות התרבות בירושלים ואת תרומתם להנגשת התרבות לתושבים בשכונות השונות. והדגישה שקיימות בעיר תשתיות רבות שיכולות לשמש אומנים, חזרות ותערוכות, וקראה לאומנים ולמוסדות לעשות בהן שימוש רחב יותר.
- גב' יהודית שלוסברג, מנהלת מרכז אומנויות, סדנאות עין יעל
גב' שלוסברג סיפרה על מרכז "ענאנה" לאמנות שהוקם בעין יעל ומשלב חללי סטודיו ומרחבי תצוגה בטבע. בנוסף, הדגישה את הקושי בהקמת מרכזי אמנות חדשים ללא תמיכה עירונית מספקת ואת הצורך בחיזוק שיתופי פעולה בין מוסדות אקדמיים למרכזי תרבות בעיר.

3. סיכום - מר יוסי חביליו, סגן ראש העיר ויו"ר הוועדה

מר יוסי חביליו, סגן ראש העיר ויו"ר הוועדה, סיכם את הישיבה והדגיש את חשיבות ההמלצות שעלו במהלך הדיון, וציין כי יפעל לבחון ולקדם את יישום עיקריהן. יוסי חביליו הדגיש כי יישום ההמלצות יצריך תוספת תקציב לתחום התרבות בירושלים.

לסיים, הודה לכל המשתתפים על פועלם בתחום התרבות והאמנות, בדגש על תמיכה ביוצרים צעירים.

תמליל הישיבה מצ"ב והוא מהווה חלק בלתי נפרד מהדו"ח.

בברכה,

יוסי חביליו
סגן ראש העיר
יו"ר הוועדה

וועדת תרבות – תמליל

מספר ישיבת וועדה : 6

מקום ההתכנסות : אולם הנהלה 2

תאריך ישיבת הוועדה : ב' בסיוון תשפ"ו (18.5.26)

מזכירת הוועדה בדיון : אור בוזגלו

שעת תחילת הדיון : 16:09

שעת סיום הדיון : 17:35

התמליל נכתב ע"י חברת גולד וורק ולא עבר בדיקה או הגהה ע"י גורם כל שהוא בעיריית ירושלים

עיריית ירושלים וחברת גולד וורק עושים כל שביכולתם על מנת לייצר תמליל איכותי ובעל ערך. עם זאת מודגש כי קריאה בתמליל צריכה להיעשות באופן מושכל תוך הבנה שיתכנו טעויות ו/או השמטות מסיבות אובייקטיביות שונות.

גולד וורק תמלול והקלטה

גולד-וורק ת m g r ים

יוסי חביליו:

טוב, אחר הצהריים טובים. שמי יוסף חביליו, סגן ראש העיר ומחזיק תיק התרבות. לצדי יעל, העוזרת שלי, שמאז שהיא נכנסה לתפקיד אתם רואים שיש יותר פעילות בתחום. יש את אור בוזגלו, בכירה בעירייה, שכבוד לנו שמלווה אותנו מטעם המזכירות. והמקליט, מה שמך?

אהרון (מקליט):

אהרון.

יוסי חביליו:

אהרון. אהלן. אז תראו, מכיוון שאין הרבה זמן, אהלן, חן דיין, אז אני אתחיל, וכל אחד או אחת, כי באמת הרוב נשים, וזה ממש טוב, בלי לפגוע בגברים המעולים שפה, אז שתדבר לגופו של עניין, גם תציג את עצמה, כי אין לנו הרבה זמן ויש לנו הרבה נושאים לדון בהם. אז קודם כל, תודה שהגעתם והגעתן. לפני שנתחיל, אנחנו משתתפים בצערה של תמר גלינר, מנהלת אגף תרבות, שאימא שלה נפטרה, היא הייתה צריכה להיות פה מרכזית, אבל היא לא תוכל להגיע. בסוף החלטנו לקיים את הוועדה, יש לנו כמה נציגות ונציגים של האגף, שהם בכל זאת יציגו את הדברים שלהם. הסוגייה שאנחנו מדברים בה באמת זה השארת יוצרים צעירים בירושלים. יש בירושלים 11 מוסדות לימוד אומנות, חלק מהנציגים נמצאים איתנו, ומה שקורה שאנחנו רואים שכבר בזמן הלימודים חלק מהסטודנטים לא גרים בירושלים, והסטודנטיות, כמובן זכר ונקבה פה, אני אגיד ככה וככה, אבל זה בשוויון מוחלט, ובסוף הלימודים רוב הסטודנטים עוזבים לתל אביב, ואנחנו רוצים לראות איך אנחנו מתמודדים עם התופעה הזאת, שקיימת כמובן לא רק בתחום האומנות, קיימת בכלל בציבור הכללי, אבל כיוון שאני מחזיק תיק תרבות, למרות שמשפחות צעירות וצעירים, אנחנו עוסקים בציבור הכללי, אבל פה ממקדים את זה בציבור ספציפי. עכשיו, למעשה זו ישיבה שלישית, ישיבה ראשונה עשינו עם מנהלי כמה מוסדות תרבות, שחלקם פה, אבל הרוב לא פה, והם אמרו מה שהם חושבים שצריך לעשות ומה שדרוש. לאחר מכן עשינו ישיבה עם גורמי העירייה הרלוונטיים, גם באגף תרבות, גם ברשות התעסוקה, גם הנציגה של רשות הצעירים, שלא יכלה להגיע, ולקחנו את מה שנאמר ואיכשהו עיבדנו את זה למספר נקודות. אז אתם רואים את הנקודות נמצאות על הלוח פה, וגם בדפים שלכם,, אבל אני אתן בכל זאת ליעל שתעבור על הנקודות שהיו פה, ולאחר מכן אנחנו נעשה פה סבב של דיון, שכל אחת ואחד יגידו מה הם אומרים, גם על הדברים האלה, גם על דברים אחרים, בין אם גורמים חיצוניים, בין אם גורמי העירייה, שחלקם היו שותפים. אתה יכול לסגור, אהרון, את הדלת בבקשה, שיש רעש. שלום, אריה קינג, חבר וועדה שהגיע, וגם אנחנו בפורום מלא מלא. תודה. זהו, ואנחנו מקווים שהמסקנות שאנחנו נסיק פה וההחלטות שיתקבלו פה, סביר להניח שחלק מהדברים דורשים כסף, נביא אותם לראש העיר ונקווה שנצליח להכין, להשיג גם תקציבים, ולכן גם כשאתם נותנות ונותנים הצעות, אז קחו בחשבון גם את העלות מול התועלת. בבקשה, יעל.

יעל:

כן. הכוונה בשקלול של העלות מול תועלת זה גם כי המטרה שלנו זה לקדם יוזמות שישאירו צעירים כמה שיותר זמן בירושלים וגם ישפיעו על כמה שיותר יוצרים צעירים. ונעבור רגע על הנקודות שאני אשמח שגם תתייחסו אליהן ותחשבו עליהן. אתם גם מוזמנים אחרי הוועדה גם לכתוב לי, אני הייתי בקשר עם כולכם בוואטסאפ וחלק גם במייל, ואני אשמח לשמוע מכם גם אחרי הוועדה אם עולות לכם מסקנות או הצעות. אז הנקודה הראשונה שאני אציג, כי אלי לא נמצא כאן, זה הגדלת התקציב למסלול.

יוסי חביליו:

אלי זה אלי כהן.

יעל:

כן.

יוסי חביליו:

כידוע לכולכם או רובכם.

יעל:

זהו, אלי הממונה על מוסדות התרבות. זה הגדלת התקציב למסלול התמיכה ביוזמות לקידום שימור יוצרים צעירים בירושלים. אז בעצם עלתה ההצעה להכפיל את היקף התקציב לפחות. והדבר השני, שאם איילה כאן, אז אולי עדיף שהיא תדבר עליו?

דוברת:

איילה תכף תדבר.

יעל:

אה, אוקיי.

יוסי חביליו:

אז תגיד, זה לא משנה, היא אחרי זה תתייחס בהרחבה.

יעל:

כן, אני חושבת שכדאי שתתייחס לזה בהרחבה, אחר כך, שזו הצעה לצאת בקול קורא לאנסמבלים ומוסדות לימוד לאומנויות, למשל ניסן נתיב וכו', שיופיעו כמופעי חימום ומופעים בהיכלות התרבות בירושלים, כמובן תוך הקפדה על הרמה וכו'. והסעיף השלישי, שבו חשוב שנדון כולנו ביחד, כי יש פה הרבה גורמים חיצוניים לעירייה שקשורים בקידום של זה, זה שילוב בוגרים וסטודנטים לאומנויות בעבודות תפעוליות במוסדות התרבות. בעצם,

יוסי חביליו:

אגב, מדובר גם אולי בעירייה, אני חושב שזה היה בנוסח הקודם. לא?

יעל:

כן, כן, כן. בעצם נדרש פה לפתח את השיתוף פעולה שקשור בזה, כאילו להקים איזשהו פורום שבעצם יחשוב על המודל של זה, כי אנחנו רוצים לעודד כמה שיותר יוצרים צעירים למצוא תעסוקה בעיר, וזה מה שיכול להשאיר אותם. הרי כל העניין המרכזי של צעירים פה זה תעסוקה וגם יוקר המחיה, אבל בעיקר תעסוקה זה מה שיכול להשאיר צעירים. ותעסוקה במוסדות התרבות, גם מבחינת עבודות תפעוליות כמו סאונד, כמו דברים בסגנון הזה, יכול מאוד לסייע. הסעיף הבא זה הקמת ממשק דיגיטלי מרכזי ליוצרים צעירים. כיום יש ערוצי מידע חלקיים, אני בטוחה שיש פה גם עוד גורמים נוספים שמפעילים גם ערוצי וואטסאפ או עמודי סושיאל שמנגישים, שמנסים להנגיש את המידע הזה של קולות קוראים, תעסוקה, כל מיני תוכניות ליוצרים צעירים. ועלתה החשיבות של הקמת ממשק שירכוז את הכל ביחד ושינגיש את כל המידע שקשור ליוצרים צעירים בצורה מרוכזת. הנקודה הבאה, אולי כדאי שאילנית תציג אותה?

יוסי חביליו:

תגידי, תגידי אותה. לא משנה, תגידי, אילנית תתייחס אחר כך בסבב. בואו נעבור במהירות על המסמך.

יעל:

בסדר.

יוסי חביליו:

וכל אחת בתורה תתייחס.

יעל:

אז בעצם המחלקה לאומנות חזותית בעירייה בנתה מיפוי של הסטודיואים הקיימים והמתוכננים, בגלל שהבנו שיש צורך גדול בסטודיו ובחללי עבודה. ונראה שבאמת כאילו בגלל שמתוכננים עוד הרבה סטודיואים, אז יש עשייה משמעותית וצריך להבין בעצם כמה עוד נדרש מול הצרכים. וסעיף 6, רשות התעסוקה מובילה פיילוט במכללת אמונה לקורסי הכשרה בשילוב מכירות לסטודנטים, ויש כוונה להרחיב את המודל הזה למוסדות נוספים, ממה שהבנו, ששוב הדגש כאן הוא על הצורך להביא יוצרים צעירים לתעסוקה בירושלים ולהכשיר אותם לתעסוקה כאן. וסעיף 7, יש יוזמות שעלו בתוך אגף התרבות לפיתוח תשתיות ותמיכה ביוצרים, כשכרגע כאילו הם ברמת החזון וצריך להבין איך לפתח אותם. אז כמו שאתם רואים, הקמת תוכנית עתודות לניהול, פיתוח מרחבים יצירתיים רב-תחומיים, כמו למשל שיש בטורים, יצירת תשתיות עירוניות למופעים בגינות קהילתיות, פארקים ופודטראקים שבעצם יאפשרו ליוצרים צעירים לעשות שם מופעי רחוב כאלה

ומיפוי של יוזמות קיימות כמו שיש ברחבי העיר, כדי לבדוק איך לחזק ולהרחיב אותם. אז אלה בעצם הנקודות ואנחנו נשמח שעכשיו כשתציגו את הנקודות מבט שלכם ואת הפערים שאתם רואים או את הפתרונות שאתם רואים שאפשר לקדם, אז גם קודם כל תצינו את השם והתפקיד שלכם, ודבר שני, אולי גם תתייחסו לנקודות האלה. אני אקריין אותן כל עוד אין עוד מצגת ברקע.

יוסי חביליו:

טוב. זהו?

יעל:

כן.

יוסי חביליו:

אוקיי, אז בואו נעשה את זה ככה, מי שלא רוצה או לא רוצה, אבל אני מקווה שכולן רוצות. ותוכלו להגיד בקצרה כל מה שאתן רוצות, זה חשוב ורלוונטי לעניין.

אילנית קונפוני:

אני יכולה להשתמש במצגת ששלחתי?

יוסי חביליו:

אה, אז בבקשה. אחרי זה נעביר דף, אבל שלא יפריע לדיון, שכל אחד ימלא את הפרטים.

אילנית קונפוני:

אז אני אילנית קונפוני, אני עובדת בבצלאל, אני יוצרת את תוכנית בצלאל בעיר, שזו יוזמה משותפת של, אפשר לעשות את זה במלא על המסך, זו יוזמה משותפת, אם אפשר לחזור אחד אחורה, של קרן Russell Berrie, של בצלאל, קרן Russell Berrie ועיריית ירושלים. אפשר עוד אחת קדימה. למעשה המטרה של התוכנית הזו היא גם ליזום פרויקטים, תערוכות, אירועים, שיתופי פעולה, בתוך בצלאל ומחוץ לבצלאל, יחד עם כמה שיותר גופים עירוניים ולקדם גם את האומנות, העיצוב והאדריכלות בעיר. אני עובדת עם כמה גופים בעירייה, זאת אומרת, כבר התחלנו להפעיל אותה, התחלנו להפעיל אותה עם פתיחת שנת הלימודים הנוכחית. אני נעזרת בחברות פה, בהילה, בניקי ובכולן, כדי להבין מה מתאים לכל גוף בעירייה. וכשיש לנו מטרות שהן גם להגיע למצב שאנחנו מפתחים מודל שהוא בר קיימא וגם מייצר תעסוקה בעיר. אני אתן דוגמה לכמה פרויקטים שעשינו השנה, מאוד בקצרה, אבל יש עוד הרבה אחרים. התחלנו עם כיתת אומנות עם ליה נור, זה היה שיתוף פעולה עם המחלקה לאומנות פלסטית ועם שחם מעבדות תרבות, פתחנו קול קורא, שטחתי אותו לכל האקדמיות, הייתה היענות מאוד מאוד גבוהה, נבחרו 16 סטודנטים ובוגרים מארבעה מוסדות לימוד, מבצלאל, ממוסררה, מהחזותי וסם שפיגל. קיבלנו את שחם למשך חודש, עבדנו שם, ממש הפכנו את החלל למקום שבו אפשר ליצור כסטודיו, כמרחב עבודה, ולאחר מכן הצגנו תערוכה

של תוצרי החממה. חלק מהאנשים שהיו בחממה הזו, הם ממשיכים לעבוד איתנו, אנחנו מעסיקים אותם כאסיסטנטים, כיוצרים, אנחנו משתמשים גם בסטודנטים שלנו וגם בסטודנטים מבחוץ כדי להקים את התערוכות, כדי ליצור את המיזמים. זה למשל קול קורא שיוצא, שבאמת מראה את השיתוף פעולה גם עם העירייה, גם עם שדה. סליחה. כנס תרבות בונה מקום להתארח בבצלאל. השנה אנחנו כבר עובדים על פורמט חדש שבו בצלאל הופכת להיות חלק מוועדת ההיגוי של הכנס, אנחנו בקשר עם נטע מייזיס, וכבר עכשיו עובדים על התוכניות העתידיות, איך להגיע למצב שבו הסטודנטים והבוגרים שלנו ושל אקדמיות אחרות הם חלק מהכנס עצמו. זאת אומרת, הם פעילים כבר ביצירה של הדברים ומגיעים למושבים שנמצאים בכנס. הוצאנו קול קורא ל-Residency בסדנת ההדפס. השלב הראשון נעשה יחד עם מוסדות תרבות, עם אלי. היה את החלק הראשון, שזה היה המחזור הראשון, ואנחנו תמכנו במחזור השני, כשבסוף השנה נציג תוצרים של שני המחזורים. מדובר בסטודנטים, כרגע יש שם סטודנטים שהם בוגרים של בצלאל ושל מוסררה, המחזור השני זה גם מאמונה וגם מבצלאל, והרעיון הוא שיהיה להם מספיק עותקים שהם יוכלו גם למכור אותם, של ההדפסים שהם עושים. יריב בתרי זוזי קורא ממש ברגע זה בבצלאל. השנה פתחנו אותו לכל האקדמיות, בדרך כלל הוא היה בתוך בצלאל, רק לבצלאל, רק ליוצרים של בצלאל. בעזרת ניקי והילה ומרים מרשות הצעירים, והילה, הבנו שהמקום הזה צריך להיות עבור כולם, שיש לנו את היכולת בעצם להכניס את היוצרים מכל האקדמיות, הקול קורא נפתח לכולם. הייתה היענות מאוד מאוד גבוהה, קיבלנו מעל 45 פניות, מתוכם כרגע מציגים 22 או 25 דוכנים, אז מוזמנים מפה לעבור לשם ולראות איזה יופי. זו תמיכה משותפת גם של תוכנית בצלאל בעיר וגם של העירייה, כשהמחשבה שלנו היא להמשיך את שיתוף הפעולה הזה עם הגופים האלה לשבוע, אמרנו, יריד תעסוקה, שיקרה ביולי, בזמן תערוכות הבוגרים. כך נראה הקול קורא. זה שיעורים שאנחנו עושים בתוך בצלאל, שמיועדים גם לאקדמיות האחרות, עם צלמים ואוצרים של מוזיאון ישראל וצלמים שמגיעים מחו"ל. פסטיבל בכורות שקורה עוד רגע,

דוברת:

כן, אני אציג אותו.

אילנית קונפוני:

אז אני אדלג עליו. מבחינת בצלאל, אני רק אגיד שאנחנו מציגים מעל 117 סטודנטים ובוגרים, בפסטיבל בכורות, חמש, יש שם חמש תערוכות ושיתופי פעולה עם אקדמיות אחרות, גם עם מוזיקה מן המזרח וגם עם האקדמיה למוזיקה ולמחול, כנס סאונד מקומי זו כי מוסררה מיקס זו. הכנס הולך להתרחש בדצמבר, בחנוכה, חלקו הראשון יהיה בבצלאל וחלקו השני יהיה במזקקה, זה שיתוף פעולה בין שני המוסדות ומי שהולך להפעיל את זה זה המרצים משני המוסדות והסטודנטים שלהם. פרויקט נוסף שאנחנו עושים יחד עם JCU זה פרויקט שיהיה בזמן תערוכת בוגרים, שפשוט נראה לי אני, אולי בחרתי יותר מדי דוגמאות להראות.

יוסי חביליו:

כן.

אילנית קונפוני:

אבל זה הרעיון, הרעיון הוא בעצם שאנחנו מנסים ליזום כמה שיותר שיתופי פעולה, גם עם אקדמיות אחרות, לפתוח את הקולות קוראים שלנו, להציג גם אצלנו וגם לצאת החוצה, להיעזר בכמה שיותר מכם מתוך העירייה כדי לעשות את זה, ובעצם לתת אופציות לתעסוקה והזדמנויות להתקדם בתוך העיר, גם לבוגרים וגם לסטודנטים של שנה ג', ד', אלה שכבר עוד רגע.

יוסי חביליו:

רגע. זה יפה מאוד, אבל כיוון שלקחת הרבה זמן, אם את צריכה להגיד במשפט אחד, מה עוד?

אילנית קונפוני:

מה להציג?

יוסי חביליו:

כי לי זה נראה הכל סבבה, אבל בכל זאת עוזבים.

אילנית קונפוני:

תראה, אני רק התחלתי השנה.

יוסי חביליו:

אה, השנה הבאה אנחנו נראה שכולם יישארו.

אילנית קונפוני:

אני לא עזבתי, הבן שלי לא עזב, אני כן יכולה להגיד שיש נגיד את, אני יכולה את הדוגמה, את אוליביה הנהדרת.

יוסי חביליו:

טוב. מה עוד? מה עוד? מה שיש, סבבה. מה עוד?

דוברת:

מה חסר?

יוסי חביליו:

מה חסר?

דוברת:

עוד מזה, עוד חממות.

אילנית קונפוני:

כל מיני סוגים. גם לאדריכלות. עוד מזה.

דוברת:

עוד חממות.

אילנית קונפוני:

אם זה גורם להם, לבריאות. זה לא רק חממות. מה שאני רוצה,

יוסי חביליו:

לא, לא, אני אומר לה, כי החממות גם,

אילנית קונפוני:

למשל, סיורי גלריות זה משהו שבתל אביב יש פורמט נורא נורא יפה. נכון? אנשים מהקהל הרחב באים לסיורי גלריות, והחבריה הצעירים מראים את העבודות שלהם, יש פורמט נורא יפה. המחשבה שלנו הייתה, ואני מצביעה לשם כי באמת הייתה פה מחשבה יחד.

יוסי חביליו:

הנה הגלריות, לא?

אילנית קונפוני:

זה היא וזה היא וזה היא. הרעיון הוא שנוכל להפעיל סיורים שהם גם יהיו, שנכשיר את אותם חבריה שרק סיימו את האקדמיות, מכל האקדמיות, לא רק מבצלאל, אני ראש פה מוצרות במדיניות ותיאוריה, אני מלמדת אותם איך להפיק, איך לעצור, איך ליזום, אני יושבת בתוך, בתוך קורסים שזו המטרה שלהם, אנחנו מזמינים, אנחנו עושים סדנאות ומזמינים חבריה מירושלים לבוא ולהדגים איך עושים את זה, והרעיון הוא ליצור לעצמנו איזושהי פלטפורמה שבה אפשר להשתמש בהם כדי שאותם בוגרים, אותם סטודנטים ילמדו איך לעשות את זה, יתחילו להוציא לתוך הגלריות העירוניות את הסיורים האלה, לגרום לא רק לקהל הרחב להגיע, אלא גם לחבריה הצעירים לבוא ולראות איך ליזום. זאת אומרת אם הם מכירים את גלריה בטא או את גלריה חוצות, הם מבינים שהם יכולים להיכנס לשם ולהציע דברים. אני מלמדת קורס שבו אני עוברת גלריה גלריה, גלריות עירוניות. אני פשוט, מכל שיעור מקדש לגלריה אחת, אנחנו מגיעים לגלריה כורש, לומדים מה המשמעות שלה, איך מגישים אליה פרויקט, והתרגיל שלהם להגיש פרויקט. אני עוברת לגלריה בטא, אני עוברת לגלריה חוצות, אני לוקחת אותם למוסררה, אנחנו עוברים ככה את כל הפלטפורמות האפשריות מבחינת, אוקיי, בא לי ליזום משהו, איך אני עושה את זה? א', ב', איך

אני מתחילה? הם שולחים אליי, אני מתקנת, אני עוזרת, אני מראה, ואני אומרת להם, עכשיו תשלחו לליה.

יוסי חביליו:

טוב.

אילנית קונפוני:

בואו נראה אם תרצה לעשות את זה.

יוסי חביליו:

רגע, אני רוצה לעשות הפסקה, כי אני חושש שלא נספיק לכולם.

אילנית קונפוני:

כן, סליחה.

יוסי חביליו:

ניקי, בבקשה.

ניקי קריגר:

אוקיי. היי, ניקי קריגר, מרשות עירונית לתעסוקה. כמובן, אנחנו מנסים לסייע דרך, עוד מעט נוגה תציג את העבודה שלה, אז שיש לנו את כל האפשרויות לסייע לתושבים בוגרים מהשלב שלהם בקריירה בתוך ה, אנחנו מתחילים את הקריירה בתוך האקדמיה, זה השורה התחתונה, שאנחנו מהנקודות המבט הזו, אנחנו נכנסו לכל המוסדות האקדמיים בנושא של אומנות, והצענו להם שאנחנו נהיה שותפים לפיתוח סדנאות. ואנחנו ראינו שהשנה היינו, סתם דוגמה, במכללת אמונה, ועשינו איתם 13 פגישות, שהיה נחשב קורס עם נקודות זכות, כדי להכין את החבר'ה לצאת מהאקדמיה אל העיר ולהרגיש שיש להם גם את הכלים, את הגז, שהם יודעים לצאת אל השוק. אנחנו רואים שהיד עוד נטויה בכל המוסדות. בצלאל אנחנו רואים, שהם בסטרטה אחרת, אבל הרבה מהמוסדות הקטנים לא יכולים לתקצב, ואנחנו עוזרים להם מטעם הרשות העירונית לתעסוקה לעזור לסטודנטים להבין איך להגיע למעסיקים, איך להגיע למשרות. הם לא יודעים איך העיר עובדת, הם לא מכירים את האקו-סיסטם, ואנחנו אחראים על לחבר בין האקדמיה לתעסוקה. אני אעביר את זה לנוגה כי היא באמת יושבת בצומת, שהיא פוגשת את הסטודנטים ואת הבוגרים.

נוגה גרינברג:

היי. אני נוגה גרינברג, ואני אומר שתי מילים על עצמי, לא כי זה מעניין, אלא כי זה מסביר יותר טוב את הפוזיציה. אני חיפאית שנשארה בירושלים אחרי הלימודים, למדתי במחלקה לצילום בבצלאל, ובעצם בתפקיד, אני לאורך השנים שלי פה, אני גם בניתי את עצמי כיוצרת בעיר, מציגה כרגע בבית

אביחי, סתם בסוגריים. אני גם מכירה את הצומת הזה של יציאה מהלימודים לעולם הגדול והסימני שאלה שמלווים את השלב הזה. ואני עובדת ברשות העירונית לתעסוקה, במרכז פיתוח קריירה לאקדמאים, ובעצם אני מקיימת פגישות אישיות עם אומנים בעיר. עכשיו, אנחנו מרכז קריירה לאקדמאים, אבל לענייננו כל האומנים בעיר שרכשו השכלה הם רלוונטיים. גם מי שלמד במוסדרה ואין לו תואר ראשון, אנחנו גם מקבלים אותו. אנחנו פותחים את זה מתוך הבנה שאומנים, השוק עובד קצת אחרת. ואנחנו נפגשים לפגישה של אחד על אחד ומתבוננים על המסלול קריירה של היוצר בכל שלב, כן, גם בוגרים טריים וגם אומנים שהם אימהות שסיימו לגדל את הילדים ורוצות עכשיו את הזמן שלהם ליצור ולצאת החוצה וגם בין לבין וגם לפני וגם אחרי. כל מיני שלבים בקריירה וגם כל מיני תחומי אומנות, מוזיקה, אדריכלות, גם מגיעים אליי, מעצבים, אומנים, תקשורת חזותית, מכל התחומים. ואנחנו יושבים לשיחה מאוד מעמיקה של מי הבן אדם, מאיפה הוא הגיע, מה הוא למד, מה הוא עשה מאז סיום הלימודים, לאן הוא רוצה להגיע. והשלב הבא זה גם לנסות להרחיב מעגלים, לעזור לו למצוא את הגורמים הרלוונטיים בעיר, ליצור חיבורים, ליעץ, בין אם זה יצירת פורטפוליו, כתיבת הצהרת אמן, אני בעצמי כאומנית עברתי כל מיני הכשרות בתחום הזה, אז אני מגיעה עם הידע הזה שאני רכשתי, ואני גם מנסה לשדר את הגישה הפראקטיבית, אני גם משדכת לקולות קוראים, אבל גם מנסה לחנך את כולם להיות היוזמים של ההזדמנויות של עצמם, לייצר את ההזדמנויות, אבל לא רק לחכות להן, ובעצם אני רואה את עצמי כמין שדכנית גם, שיושבת בצומת הזה, שאני פוגשת אומנים ואני גם מייצרת את ההיכרויות. ואני עדיין בתהליך הזה, כי אני עדיין, מבחינתי התפקיד יחסית חדש, אני רוצה כמה שיותר להרחיב את ההיכרויות עם המוסדות בעיר, גם של העירייה, גם לא של העירייה, כדי לעשות את החיבורים האלה בצורה הכי טובה. עכשיו, אני חושבת שמה שאומנים צריכים בשביל להישאר בעיר באמת, זה קודם כל תשתית שתהיה פה, הם צריכים קודם כל תעסוקה, למצוא את עצמם, למצוא פרנסה, זה קודם כל כמובן, ודבר שני, סטודיו, אמן צריך פרנסה וסטודיו, מקום ליצור בו ואיך לקנות במכולת, זה האלף בית, ואני חושבת ששני הנושאים האלה כבר באמת נידונים והם מקבלים את תשומת הלב, ושם צריך להשקיע את המשאבים. ורגל שלישית לשולחן הזה, שעומד על שלוש רגליים, די ביציבות, בעיניי באמת לפתח את המוסדות הקיימים בעיר, המוסדות, הפסטיבלים, כל ההתרחשויות האמנותיות בעיר, סטודיו ופרנסה בלי כל מה שקורה כאן, גם ככה זה לא שווה כלום, כן, לטפח את כל העשייה האמנותית בעיר, זה מה שבסוף, אנשים רוצים להשתייך לסצנה הקיימת וככל שהיא חזקה, ככל שהיא איכותית וככל שהיא גם נותנת מענה שהוא שונה מהסצנה התל אביבית, הוא לא, הוא לא נסרף מאחור אלא הוא אחר, יש לו את האופי שלו, יש לו את הסגנון משלו, יש לו את הייחודיות משלו, אז ככל שאנחנו נעבוד על הייחודיות של העיר הזאת, של הסצנה האומנותית בעיר הזאת, עם כל הפסטיבלים, כל המוסדות, זה מה שגם בסוף יגרום לאומנים לרצות להישאר בעיר. ואילנית התחילה לתת דוגמה של יוצרת שסיימה את הלימודים, ויצא לי להכיר אותה, והיא בדיוק בצומת הזה הצליחה למצוא עבודה בקובייה, והיא ממש הייתה כפסע מלעבור בתל אביב, לעבור לתל אביב, ואני חושבת שכל העשייה, העשייה כאן זה גם מה שגרם לה בסוף לרצות להישאר, גם כי היא מצאה עבודה, גם כי היא ראתה שיש פה מה לעשות, יש פה סצנה שהיא יכולה להשתלב בה.

יוסי חביליו:

תודה. יוחנן, אתה רוצה להגיד משהו?

יוחנן ויצמן:

לא, אני מקשיב, אני נהנה.

יוסי חביליו:

הילה.

הילה סמוליאנסקי:

אז אני ממש ממשיכה, אני הילה סמוליאנסקי, נראה לי שאני מכירה פה את, רק אותך אני לא.

יוסי חביליו:

אז תגידי את התפקיד שלך, הייתה מי ששאלה.

הילה סמוליאנסקי:

אני ממונה על האומנות החזותית. אני הילה סמוליאנסקי, בוגרת בצלאל במחלקת צרכנות ואופנה וממונה על האומנות החזותית בעיריית ירושלים. ואני אמשך רגע בדיוק את הקו שלך. נוגה, אין לי הרבה מה להוסיף על מה שאת אמרת, את תיארת מאוד יפה את האקו-סיסטם של האומנות החזותית והאומנות בכלל, או כל עולם התרבות בירושלים. יש לו תשתיות מצוינות, זו העיר היחידה שיש בה בסביבות 40 אנשי מקצוע מתחום האומנות שעובדים בתוך העירייה ובחברות הבת, במרכזים העירוניים, ובכלל לא ספרתי עוד את אלה שעובדים במוסדות התרבות ושנמצאים בעיר, אז זה הרבה מאוד.

יוסי חביליו:

ובתל אביב, נכון?

הילה סמוליאנסקי:

בתל אביב אין כל כך הרבה אנשי מקצוע שעובדים בתוך העירייה, אבל הם נותנים פייט, אז אנחנו חייבים להמשיך להיות הראשונים ולהוביל יותר מתל אביב. ואני חושבת שבאמת בירושלים יש את רוב, נדמה לי לעומת כל הארץ, את הכמות הגדולה ביותר של התשתיות שקיימות כאן. אקדמיות לאומנות למשל, כן. מוסדות תרבות, יש כאן בסביבות 100 מוסדות תרבות. מרכזים עירוניים שאני קוראת להם מעבדות התרבות העירוניות של ירושלים, נמצאות גם הן, יש ביי פער בתל אביב יותר מאשר בתל אביב, כל המרכזים האומנותיים היצירתיים שלנו. סטודיואים ואומנים, יש כאן הרבה מאוד. מבחינתנו מה שחשוב זה גם מה שאנחנו עושים באמצעות המרכזים היצירתיים, אותן מעבדות שדיברתי עליהן, אבל גם מוסדות התרבות מאוד חשובים לנו, וגם אנחנו משתדלים לייצר

את מוסדות התרבות של העתיד. למשל, מולי יושבת יהודית שלוסברג, שתכף תספר איך זה קרה, בזכות עצמה ומיוזמות שלה, אבל היא גם הייתה שותפה אצלנו לקיים, להקים את מוסדות התרבות של היום, שבעבר היו כמה משוגעים לדבר, גם נועם מכיר את זה, המזקקה, פסטיבל האנימציה, תזמורת הרחוב הירושלמית, כורש, מוסללה, קופסה שחורה, סטודיו משלך. כל הדברים האלה שהיו בעבר קולקטיביים, והיום הם מוסדות תרבות, עברו איזה דרך אצלנו. אני יכולה להגיד שכל הדבר היפה הזה והאקו-סיסטם שאנחנו מדברים עליו, הוא קורה ויש אותו פה, התשתיות הן מצוינות, אבל זה לא מתקצב, ולכן צריך לראות איך בראייה חזונית קדימה מפנים לשמה משאבים. הידע קיים כאן, התשתיות קיימות כאן, הכסף לא נמצא, וגם ברמה התיירותית זה לא מופץ החוצה אל הארץ ואל העולם. ואני חושבת שאלה שני נווים שאנחנו צריכים.

יוסי חביליו:

טוב, נגיד שיש עוד כסף, מה המקום הראשון שתשימי אותו?

הילה סמוליאנסקי:

דבר ראשון, אני חושבת שקודם כל לחזק את הפסטיבלים, אם זה את בכורות, אם זה את אוטליין וכדומה, ולהעניק עוד הזדמנויות, את פסטיבל ירושלים לאומנויות כמובן. שלושת הפסטיבלים האלה למשל, הם תשתיות שמאפשרות ביטוי לעשייה אומנותית רב-שנתית, הם לא רק פיקים של עשייה, אלא הם באמת מציפים איזשהו מחולל, הם מחוללים איזשהו דבר שנתי, רב-שנתי, שקורה כאן בירושלים, את כל התעשייה האומנותית, והם נותנים לזה ביטוי ברמת הפסטיבלים. אז לחזק את הדבר הזה. ב', לחזק את המרכזים היצירתיים. העיר הזאת היא ענקית, היא כמו כמה ערים ביחד, אם היינו יכולים למשל לעשות גלריה לילדים ולנוער בשכונת פסגת זאב, ביחד עם עוד סטודיואים לאומנים שנמצאים שם, לצד היכל התרבות החדש, שעשה שם כבר פלא בשכונה הזאת, לצד הקאנטרי שקיים, להתייחס אל פסגת זאב כאל עיר, עם תשתיות של אומנות עכשווית ושל תרבות עכשווית.

יוסי חביליו:

אבל איילה אמרה שהציעו אחד החללים שם ולא רצו.

הילה סמוליאנסקי:

אז בסדר, לא רצו כי גם לא היה לנו איזשהו פיתיון לתת. למשל, לא הייתה לנו חממה או מלגות, או לא היו לנו את כל הפסיליטיס שאנחנו יודעים לתת, למשל, בטדי או במקומות אחרים, כדי לקיים את זה. אז אני מאמינה שלא צריך לוותר על השכונות, צריך להדגיש את הפעילות בשכונות. וגם הייתי, אם אתה שואל אותי רגע, הייתי מתייחסת, ואני אסיים בזה, יש לי עוד הרבה להגיד, אבל יש גם עוד הרבה אנשים, הרובעים, רובעי האומנות של ירושלים, יש כאן בעצם בכל אזור גיאוגרפי כמעט, יש רוב האומנות שמתפתח. רובע המוזיאונים והספרייה הלאומית, עין כרם יכול להיות כפר אמנים מדהים, עין יעל בפני עצמו הוא כפר אמנים שכבר הוא מתקיים, בגבעת שאול יש איזושהי

אורגניות של גם בצלאל החרדי וגם מרכז אמן שנמצא שם, וגם אמנים משכמם ומעלה, ששוכרים שם סטודיים, אגב הם לא בהכרח חרדים, אז יש שם עוד רובע אמנות. כל הדבר הזה צריך לקבל גם ביטוי מקצועי הרבה יותר חזק מבחינת המשאבים שמוקצים, וגם ביטוי תיירותי מאוד משמעותי, כדי שאנשים יוכלו לבוא ולצרוך את כל הטוב הזה, אז יש המון מה להשקיע בעיר. זאת אומרת, אנחנו עושים הרבה, אבל זה לגמרי לא מספיק, צריך עוד הרבה להשקיע.

יוסי חביליו:

תודה.

ענבר בלואר שלם:

נעים להכיר, אני ענבר מרשות הרבים, כזה הפורום הירושלמי לארגוני יהדות ישראלית, ופעם ראשונה במעגל הארוך הזה. אני אגיד שאצלנו יש 40 ארגונים ו-25 קהילות, חלקם המומחיות שלהם זה ארגוני אומנות, כמו דוגמא כל האות, סטודיו משלך, משיב הרוח ונוספים, וחלק מהארגונים הם מומחים בתחום של צעירים, אבל ההסתכלות הרחבה היא גם על הפורום שלנו כחלק מחברה אזרחית גדולה. ואני חושבת שכאן כל מיני דוגמאות שאנחנו עובדים עליהן, וליהי, אני אשמח שתציגי דבר אחד שאנחנו עובדות עליו ביחד, זה הסתכלות מאוד משמעותית, הארגונים שלנו עוסקים בסוף בלב העניין בתחום של זהות וביטוי של זהות, וכמובן זה משולב, ואמנות היא, כן, היא משלבת את הדבר הזה מהכיוון המשלים. אני תושבת קרית יובל, חיה שם כבר כמה שנים טובות, כן, ורואה גם את הדברים הטובים שקורים, אז מחשבות קונקרטיות שאני רוצה להציע, שקשורות לשכונות, לא רק לקרית יובל. אחד, הייתי אומרת, בוא נחשוב על תקן של אוצר, אוצרת, בשכונות הרלוונטיות, במינהל הרלוונטי. איש שהוא יהיה מומחה לעבוד עם כלל השותפים שיש בשכונה ולייצר כמה שיותר,

יוסי חביליו:

מה עם רכזות התרבות, היא לא עונה על זה?

ענבר בלואר שלם:

לרוב היא פעילה בתחום של הפעילות, של אירועים,

דוברת:

של מופעים.

ענבר בלואר שלם:

אבל אם אנחנו רוצים לחשוב, נגד אחד הדברים שאנחנו מתחילים לעשות, שוב, בבית רשות הרבים הקמנו גלריה שנקראת רשותה, לפני שלוש שנים, אבל לחשוב בכלל על כל המרחבים, עוד לפני כמובן המוזיאונים וגלריות המקצועיות, לחשוב על מרחבי תצוגה. נתת דוגמה של בית אביחי כדוגמה, כן.

אם אנחנו יכולים לחשוב על עשרות ומאות מרחבים שאפשר להפוך אותם למרחבי תצוגה, שהם יהיו התשתית לאמנים הצעירים להציג שם. עכשיו, כדי להחזיק את זה בצורה נכונה, מקצועית, עם פעילות תוכן בנוסף, אז כדאי, חשבתי על זה.

הילה סמוליאנסקי:

זה אותו דבר.

ענבר בלואר שלם:

כן.

הילה סמוליאנסקי:

זה בדיוק אותו דבר כמו לפתוח גלריה לילדים ולנוער בפסגת זאב.

ענבר בלואר שלם:

נכון, זה לא משנה, רק שיהיה תקן של אוצר או אוצרת.

הילה סמוליאנסקי:

זה מצוין.

ענבר בלואר שלם:

שהוא זה שיתכלל, שיניע את זה, את כל הדברים האלה. והיה לי עוד משהו אחד שאני רק מביאה דבר בשם אומרם, בשם תמר. תמר באחת השיחות זרקה שהיא מבחינתה כל שכונה שתבוא עם רעיון כמו המפלצת, כמו פסל המפלצת, אבל רעיון מקורי, יצירתי וכו', שהוא יהיה, יהפוך לאיזשהו נרטיב שכונתי וזהות שכונתית, זה משהו שהיא מאוד תרצה לתמוך בו. אז יכול להיות שאפשר לחשוב על איזה קול קורא כזה שמזמין כביטוי אומנותי גדול, ושבסוף הוא גם נקודת מפגש שהיא מאוד חשובה, אבל גם סמל, ללכת עם רעיון כזה. אני רק אגיד שבתל אביב זה קורה. אז אפשר, נכון שמצוין תצא תורה, אבל אפשר לקבל השראה.

הילה סמוליאנסקי:

לא, בתל אביב יש, יצא לאחרונה, ואני חושבת שזה מצוין, הם השקיעו סביבות 20 מיליון שקל בפיסול במרחב הציבורי באמצעות קול קורא, והם יוצאים עכשיו עם עוד נגלה, וגם אנחנו הצלחנו להשיג מראש העיר הבטחה של 20 פסלים עד שנת 2028, זו בשורה מצוינת,

ענבר בלואר שלם:

מדהים.

הילה סמוליאנסקי:

ואנחנו על זה, אז אולי בפעם הבאה אנחנו נדבר גם על המרחב הציבורי. אבל אני מסכימה איתך שצריך הרבה יותר מזה, וזה צריך להיות להיות סיסטמתי, זה לא יכול להיות שזבנג וגמרנו, זה חייב להיות סיסטמתי.

דוברת:

ליה.

ליה שולוב:

אני לי שולוב, ואני מנהלת את סדנאות האומנים בתלפיות, בפסטיבל מנופים, שזה פסטיבל אומנות שמתרחש בכל רחבי ירושלים, שזו השנה ה-18 שלו. אני חושבת שדיברתם על הרבה דברים, אבל, יש הרבה עשייה, אבל אין, כמו שהילה אמרה, אין מספיק משאבים, לא למוסדות ולא, לא גם לתוכנית של בוגרי בתי ספר, היא ממש נשחקה, כי יש יותר ויותר שרוצים להשתתף בה וזה מעולה, אבל אין כמעט תקציב להפעיל אותה. אנחנו לדוגמה עושים יחד עם זה, פעילות יחד עם בוגרי בתי ספר של להכשיר אותם, הם יוצאים מבית הספר, ואין חוץ מהמחלקה לצילום, אין להם מושג בבצלאל, כי שם יש את אילנית, שהבנתם שהיא מאוד יסודית, אין להם מושג איך, מה הם אמורים לעשות, הם פשוט אבודים, כאילו אין להם מושג איך מגישים, מה מגישים, אין להם אוריינטציה, הם לא מכירים את השדה כמעט בכלל, ואני לא חושבת שזה מספיק להכיר רק את הגלריות העירוניות, אלא יש פה, כמו שאמרתם, כמעט 100 מוסדות תרבות שאפשר להיות איתם באינטראקציה כלשהי, ואין להם בכלל את האופציה, הם כל כך,

איילה תורג'מן:

זה לא משהו שצריך להיות כחלק מהלימודים האקדמיים בארץ?

ליה שולוב:

אילנית מכניסה את זה כחלק מהלימודים האקדמיים במחלקה לצילום, אבל היא היחידה.

אילנית קונפוני:

אבל זו הערה ממש טובה, כי היא גם קשורה למה שניקי ונוגה אמרו. זאת אומרת, יש המון מוסדות בירושלים, גם טדי עושים סדנת הכשרה, וגם אצל ליהי אפשר לראות סדנת הכשרה, וגם ניקי ונוגה עושות את זה. לרוב זה לא סבסוד מלא, זאת אומרת, הם צריכים לשלם על זה. אנחנו התחלנו להכניס את זה לפני שמונה שנים, כשנכנסתי למחלקה לצילום, זה הדבר שאותו אני מלמדת.

ליה שולוב:

אבל אני מנסים רגע לדבר על מה צריך, כאילו, ונראה לי,

אילנית קונפוני:

אז תגיד,

ליהי שולוב:

אבל אני גם בדעה שצריך, אני כן חושבת שאנשים צריכים להיות עם דמי ההשתתפות שלהם, מה שנקרא דמי רצינות. אני לא חושבת שצריך להאכיל בכפית את כולם.

אילנית קונפוני:

לא, בתוכנית הלימודים,

ליהי שולוב:

אבל אני אומרת, בתוכנית הלימודים ברוב המקומות ש,

אילנית קונפוני:

יש פרופיל שבדיוק מנסה לבדוק אופציה להכניס את תוכניות ההכשרה לתוך תוכניות הלימודים של כל האקדמיה. אבל זה לא מתמצה רק בהכשרה, אני חושבת שאחר כך גם יש את כל הנושא של איך אתה מפתח את התמיכה כעסק, אז עושים את זה עם בר קיימא למשל, אפילו איך פותחים,

[מדברים ביחד].

ליהי שולוב:

איך פותחים עוסק, במסגרת של סטודיו, התוכנית שלנו היא תוכנית ליווי, היא לא רק חלל שאתה יכול לעבוד בו, אני מניחה גם שבעננה זה פועל באופן הזה. הם מתנסים בלהיפגש עם אוצרים, הם כל הזמן נחשפים, זה מוציא אותם החוצה להציג בעוד תערוכות.

איילה תורג'מן:

אם לימודי משפטים יודעים לקחת את הסטודנטים וכבר לתת להם בשנה אייפד, יש כל מיני תוכניות שהם יהיו עוזרים מקצועיים,

אילנית קונפוני:

בדיוק.

איילה תורג'מן:

ומחברים אותם לשטח והם יוצאים כבר כסטודנטים כשהם מכירים את העולם, אז נראה לי שעל אחת כמה וכמה אומנים חייבים שזה יקרה, שבאמת הם כאילו קצת בספרה אחרת ואז צריך קצת להוריד את זה לחיים האמיתיים ולחבר את זה.

ליהי שולוב:

אז יש שני צדדים, אחד זה המוסדות ואני חושבת שהתוכנית הזאת שעכשיו את מנהלת ממש מבורכת, כי העבודה של הגופים עם המוסדות לא הייתה קיימת עד עכשיו, היא נשענה ממש על ניסים שקרו במקרה. והדבר השני זה גם תקצוב, כאילו גם בתוך המוסדות עצמם, המוסדות כל כך שחוקים, שצריך להעמיד מישהו שיוכל ללוות, כאילו זה השקעה שצריך לעשות כדי ללוות את הסטודנטים בשנה ד', או ללוות בוגרים של בתי ספר וללמד אותם, זה מצריך לא מעט משאבים. כמו שאמרתי, התמיכה של המסלול לתמיכה נשחקה לחלוטין, כאילו היא הפכה, היא נחתכה ביותר מחצי, כאילו מבחינת מוסדות שנגיד התחילו לעבוד במסלול הזה ואיפה הן נמצאות היום. לגבי סטודיות, העיר הזאת היא עצומה. כאילו אם אנחנו מדברים על, אני לא יודעת כמה סטודנטים לאומנות יש שמסיימים כל שנה, אבל זה אלפים. אם אנחנו רוצים לקלוט אותם, הם מגיעים, אלינו מגיעים 16, לעד חמש שנים, לאן הם הולכים אחר כך? יש את טדי, יש עוד כמה דוגמאות, אבל חלקן גם באופי שונה, וזה מעולה, וככל שיהיה מגוון, זה הייחוד של ירושלים, אבל צריך הרבה יותר. מה שהתחלנו לעבוד עליו בקריית יובל, ומה שאני התחברתי לקריית יובל, שהם ממש החליטו שהם רוצים שהשכונה תהיה כולה סביב תרבות ואמנות, ולכן אנחנו מנסים ליצור מצב של עוד סטודיות, אבל לא מבודדות, אלא כאלה שעובדות עם הקהילה, שעובדות יחד עם רשות הרבים ויחד עם המפלצת, דווקא לייצר עירוב שימושים וחיבור בין כל מיני תחומים שונים שגם יאפשרו חשיפה יותר של האומנים וגם יאפשרו יותר חיים, אומנים שאחר כך משתלבים בתוך חינוך, בתוך,

דוברת:

כך נעשתה תוכנית דב לתרבות בעצמה, שמאוד,

ליהי שולוב:

נכון.

דוברת:

אבל אני חושבת שזה מודל שכדאי לאמץ בכל השכונות, אז זה מצריך מיפוי, זה לא, אי אפשר לעשות העתק הדבק. התחלנו לדבר גם כבר גם על ארמון הנציב וארנונה בהקשר הזה, וצריך עוד הרבה יותר, כי זה. אני רואה אותם נשארים אצלנו בזכות התוכנית, אני רואה אותם נשארים בטדי, ואחר כך זה כמעט, מאבדים אותם.

נועם:

אני רק רוצה לפנות את השימוש בסטודיו.

יוסי חביליו:

רגע, רגע, נועם, לא, רגע, לא, לא.

נועם:

המילה סטודיות, במקום סטודיים, זה הרבה יותר נוח.

יוסי חביליו:

נועם, נועם, יגיע תורך. טוב, חבר'ה, אנחנו נבקש,

דוברת:

זה רגע של עברית.

יוסי חביליו:

מכל אחד ואחת קצת לקצר.

נועם:

[לא ברור, מדברים ביחד].

יוסי חביליו:

נועם, תתאפק עוד שלושה אנשים. אני אגיד רק משפט שבקריית יובל, התושבים, זה לא ישירות קשור לפה, אבל בעקיפין זה גם קשור. התושבים והמינהל הקהילתי, ביוזמתם, עשו תוכנית תרבות וספורט לשכונה. נכון, נכון, מה שאמרת, וזה דבר טוב מאוד. ואנחנו רואים שהעירייה היום מאמצת חלק מהתוכנית. אני חושב שתוכנית כזאת צריכה להיות בכל השכונות, בטח היום שיש פה תנופת בנייה מטורפת.

דוברת:

מה זה קשור להשאר יוצרים צעירים בירושלים?

יוסי חביליו:

שנייה, שנייה, דקה, אני, זה לא קשור ישירות, אבל זה קשור בעקיפין, כי אתה רואה היום בקריית יובל שהתפתחה הסצנה של תרבות.

דוברת:

נכון, יש שם,

יוסי חביליו:

היוצר שמה, מה שאולי הוא לא רוצה ללכת לפסגת זאב, כי הוא אומר אין לי פה מישור מסביב, יוצא לקריית יובל. אגב, כחלק מזה אנחנו רוצים גם בקריית יובל להוסיף עוד קומה לסטודיים. אז

אני אומר שאם, כמו שהילה אמרה, אנחנו רוצים להגיע לשכונות, אז תוכנית אב, זה נכון שהיא למתקנים ולפעילות, ובעקיפין היא גם יכולה להשפיע על זה. טוב.

קרן רוז דר:

היי, אני קרן מסם שפיגל, בית ספר לקולנוע וטלוויזיה. אני חושבת שאנחנו קצת משחקים במגרש משחקים אחר מבחינת הקולנוע והטלוויזיה, זה סוג אחר של אומנות, זה סוג אחר של תהליך יצירה, יש פה הרבה לבד שקורה לפחות בתחילת היצירה, בכתובה, שיכול לקרות בכל מקום, אפילו בתאילנד, בשביל לייצר את זה, זה לא משהו שמשאיר את הבוגרים במקום גאוגרפי ספציפי. אבל בהמשך התהליכים אין פה שוק, אין פה תעשייה, אי אפשר להתחרות בתעשייה התל אביבית. אפשר לנסות, צריך לבנות פה תשתיות לתעשייה קולנועית טלוויזיונית ישראלית, ירושלמית, לתגמל את ה, אנחנו מכשירים את האנשים להיות אנשי יצירה ואמנות בכל התפקידים בתהליכים האלה, מתאורה ועד סאונד ועריכות וכתובה ובימוי והכל. אין להם עבודה פה. בתחומים האלה, אין פה עבודה. וכדי לאכול,

נועם:

אני פרשתי מקולנוע והלכתי לתרבות בגלל זה.

קרן רוז דר:

מה?

נועם:

אני פרשתי מקולנוע.

קרן רוז דר:

בסדר. יש אנשים שהחידק חזק מאוד, לא עוזבים, אני כמנהלת שיווק עובדת מאוד קשה להביא לפה סטודנטים, ללמוד בעיר שיש בה סיפורים מכל הכיוונים. זה גן עדן, כאילו למספרי סיפורים זה גן עדן. משנה ג' באמצע הם כבר זולגים לנו לכל הכיוונים, כי הם כבר מתחילים את פרויקט הגמר שלהם, מאוד קשה להחזיק אותם פה. אז פרנסה זה הבייסיק, צריך לפתח פה תעשייה, צריך לבנות חדרי עריכה, צריך לבנות תעשייה, שגם התל אביבים ירגישו שאם אין להם חדר עריכה בתל אביב פנוי או שפה המחירים יותר, הם יעלו ברכבת חצי שעה ויעשו פה יום עריכות, כי פה יש תחרות לתעסוקה הזאת, ואז אנשים כבר גם יישארו פה, לגור פה, כי תהיה להם עבודה והם יוכלו לבצע פה תהליך יצירה, אם לא שלם, לפחות חלקי. דבר שני שמבחינת, אני שנייה מנסה לתת לכם טיפה זווית ראייה לעולם שלנו ולצרכים שלנו. תמיכה, התהליך יצירת סרט הוא מאוד ארוך, זאת אומרת, יחסית לאומנות שהיא, שהיא,

דוברת:

בערך ארבע שנים.

קרן רוו דר:

בדיוק, זה ממוצע שהוא תהליך מאוד מאוד, ועד שרואים את התוצר הסופי, והמקומות שאפשר להציג את התוצר הסופי הם לא רבים, זאת אומרת תערוכה, יכולים, אפשר למצוא המון חללים להציג תערוכה, להציג קולנוע ברמה איכותית צריך בית קולנוע. אז יש לנו שלושה בתי קולנוע שמאז שעברנו לקמפוס האומנויות אנחנו פתוחים לקהל רחב, זה בית קולנוע שאמור לספק במידה מסוימת גם תעסוקה ברמת ההפעלה שלו היומיומית. כרגע הוא עובד שלושה ערבים בשבוע, זה המקסימום שאנחנו יכולים. הוא לא, מי שמכיר מודל כלכלי של קולנוע, אין דבר כזה שהוא מחזיק את עצמו, גם אם נמכור מלא פופקורן כמו משה אדרי, לא נחזיק רווחית את הקולנוע, וכדי להעסיק אנשים ולפרנס אותם צריך תמיכה במקום כזה כדי שהוא יוכל להציג קולנוע לקהל. אנחנו משתתפים בכל הפסטיבלים העירוניים שרק יש ומציגים גם את הסרטים שלנו, של הבוגרים והסטודנטים שלנו ושל קהל ישראלי, של יוצרים ישראלים. אבל קולנוע זה מקום שיכול לספק תעסוקה גם לסטודנטים במהלך העבודה שלהם, מסדרנים ועד זה, וגם לייצר שם יצירה, חלק מהעניין. אז יש לנו את הבית קולנוע. דבר נוסף, שבשנה וחצי האחרונות אנחנו מנסים לייצר זה ארגון בוגרים. וארגון בוגרים זה משהו שאפרופו תוכניות הכשרה וכו', ערך מוסף שאנחנו מקבלים. המוניטין שלנו הולך לפנינו, באמת, אני לא רוצה להשווץ, אבל כמות הטלפונים של תעשייה בישראל שמגיעה אצלנו לבית ספר, לראשי המסלולים, כדי למצוא אנשים כל הזמן, אבל לא בירושלים. אוקיי. כאילו אנחנו באמת ערוץ של תעסוקה. אוקיי. אנחנו סוג של שירות תעסוקה עבור הבוגרים שלנו, כי הנטוורקינג הזה מאוד מאוד חזק, אבל אנחנו שולחים אותם למקומות עבודה שהם לא ירושלים. אם נייצר פה את הדבר הזה, ואם ארגון הבוגרים יקבל איזשהם איזושהי תמיכה שתאפשר גם לייצר תהליכי יצירה בירושלים ונתגמל, אז כבר נביא אותם לפה, בעצם זה שהעיר תתמוך בארגון שלנו, הארגון שלנו ייצר איזושהו תהליך שדורש עובדים. וזה יקרה פה, זאת אומרת, התנאי זה שזה יקרה בירושלים, וככל שנייצר את זה משנה לשנה, אנשים יודעים, ידעו שזה קורה פה לטווח החוק. תחשבו על זה.

נועם:

הדברים נכונים לא רק לקולנוע.

יוסי חביליו:

חכה לתור שלך.

קרן רוו דר:

אני רק אגיד עוד מילה אחת. תמיכה בקולנוע,

יוסי חביליו:

אני אגביל אותך בזמן.

קרן רון דר:

פעם המיזם שדניאל מייצגת גם היה, היו קרנות, הייתה קרן שתומכת בקולנוע וטלוויזיה שמצולמים,

דניאל:

עדיין.

קרן רון דר:

עדיין, כן, אבל אם היו בעצם מתנים את זה בשימוש בעובדים ירושלמים,

דניאל:

זה לא עבד.

קרן רון דר:

זה לא עבד.

דניאל:

אני גם יכולה לפרט לך.

נועם:

כי אין.

דוברת:

לא, יש, פשוט מרמים אותך ומביאים לך תעודות זהות.

נועם:

לא, אני יודע, אני עבדתי, יש קבלה לירושלים,

קרן רון דר:

לוגיסטיקה, אבל כל הרעיון הוא לייצר תיעדוף לאנשי תעשייה.

יוסי חביליו:

אנחנו בפגישה שלנו, גם עם צחי ו,

קרן רון דר:

דנה?

יוסי חביליו:

לא, לא, דנה היה גם, אבל גם עם צחי היושב ראש, המנכ"ל שלהם, וגם עם הצוות של הקולנוע, אנחנו ביקשנו להסיט תקציבים מהסרטים שמצולמים בירושלים לתמיכה ביוצרים הירושלמים, ונאמר לנו שזה קורה. אז עכשיו תציגי בעצמך.

דניאל:

אני דניאל, אני מנהלת פרויקטים במיזם למדיה ברשות לביטוח ירושלים.

יוסי חביליו:

הנה הקסם.

דניאל:

נראה לי שהם שלחו את מי שיכול לתת הכי פחות. אני גם בוגרת של סם שפיגל, לפני שלוש שנים.

קרן רון דר:

מישהו שמצא עבודה בירושלים.

דניאל:

זה נכון.

יוסי חביליו:

נכון, בטח.

דוברת:

זה לא כזה קשור, אבל אם כמו שהיא אמרה,

יוסי חביליו:

אני מבקש מכולם לקצר, כי אני מפחד שבסוף לא נגיע ויסלקו אותנו מפה.

נועם:

[לא ברור, מדברים ביחד].

יוסי חביליו:

בסדר, לא, העניין הוא, קרן, זה נכון, כמו שאמרה הילה, שקודם כל בגופים הציבוריים בכל זאת מוצאים, זה לא מספיק, הבעיה זה הפרטי. דיברנו על סעיף 3, שילוב הסטודנטים. בסדר, אבל אני אשתדל לא להפריע, כי כל אחד יש הערות, ולקצר.

דניאל:

אני גם אעשה את זה, אני באמת אמשיך את קרן, וזה נכון, אני היחידה שנשארה פה בעיר, כי אני היחידה שמצאה עבודה. וחברים שלי התקשרו אליי וחיפשו עבודה, לא היה לי איך לעזור להם, כי פשוט אין. הכל זה בתל אביב, עורכים זה בבתי עריכה בתל אביב. צלמים בערוצים, אף אחד מהערוצים הגדולים, אתה יודע, לא נמצא פה, הם מחויבים להיות פה, אף אחד מהם לא נמצא פה. יש כל מיני עבודות מזדמנות, אבל זה לא שכר חודשי.

נועם:

ציון [לא ברור, מדברים ביחד] גם.

דניאל:

יש ציון.

יוסי חביליו:

הנה, עכשיו יהיה.

דניאל:

רגע, יש.

יוסי חביליו:

פותחים מחסן.

דניאל:

יש מחסן, הוא נפתח, יש מחסן של ציוד שמותאם לכמה סוגים שונים של הפקות. יוצרים ירושלמים יכולים, כרגע הוא פתוח ליוצרים ירושלמים בחצי שנה הראשונה, והם יכולים להגיע ולשכור ציוד בבערך 40% הנחה ממה שנמצא בתל אביב. ופייר, הוא כבר עשרה ימים פתוח, עוד לא,

יוסי חביליו:

אף אחד לא בא?

דניאל:

עוד אין אף אחד.

יוסי חביליו:

אז אולי לא עשיתם שיווק, אני לא ידעתי שנפתח.

דניאל:

עשינו כשפתחנו, שמו כסף על שיווק, ראו, גם יש לי יום של התעניינות של יוצרי קולנוע, שמגיעים כמה אנשים, עוד לא, עוד לא ראיתי.

יוסי חביליו:

סם שפיגל, שמעתם, תשלחו את האנשים.

[מדברים ביניהם].

יוסי חביליו:

טוב, חברה. כן.

דניאל:

ופייר, הבעיה הכי גדולה של להשאיר יוצרים צעירים בעיר, ואני אדבר בכובע של יוצרת צעירה, זה פשוט שאין פה עבודה, ואין פה תשתיות לעבודה, ותשתיות לעבודה זה לא, אי אפשר לעבוד בגלריות כשאתה בוגר של קולנוע, זה לא, אין לך שום עבודה, אתה צריך ערוצי חדשות, ערוצי טלוויזיה, בתי הפקות, אתה צריך את כל מה שיש במרכז.

נועם:

בשפלה.

דניאל:

זה האמת.

נועם:

גם במוזיקה וגם בתיאטרון וגם בעוד הרבה תחומים.

דניאל:

העירייה משקיעה המון כסף ביוצרים, כאילו כמה מיליון, בערך ארבעה מיליון שקלים, זה כמעט או פחות, חצי מהתקציב ביוצרים, בתמלוגים, ונותנים כסף לסרטים קצרים, ונותנים כסף עכשיו, יוצא קול קורא שמיועד רק ליוצרים ירושלמיים, עם פיצ'רים וטלוויזיה ופחות או יותר הכל, וזה כדי שמי שפה לא יברח. אבל כדי למשוך, אני לא יודעת אם נותנים.

קרן רוז דר:

צריך להתחיל בתקופת הסטודנטים לאליות לתגמל אותם, כדי שהם ידעו ששווה להם להישאר.

דוברת:

אני לא, כאילו, אני,

קרן רוז דר:

צריך לייצר איזשהו רצף.

דוברת:

אני לא יודעת עוד מה.

קרן רוז דר:

צריך לייצר איזשהו רצף.

הילה סמוליאנסקי:

תעשייה, התעשייה צריכה להיות פה, תעשייה לירושלים.

יוסי חביליו:

בסדר, אנחנו מבינים, השאלה איך עושים את זה. חן דיין, בבקשה.

דוברת:

מענקים.

חן דיין:

טוב, אז,

דוברת:

פטור מארנונה.

דוברת:

נכון.

דוברת:

כאילו משהו, שיהיה להם שווה להישאר פה.

דוברת:

שיהיה להם שווה להישאר פה.

דוברת:

כמו מענקי הייטק.

דוברת:

בדיוק.

חן דיין:

טוב, הרמתם לי להנחתה. אז אני חן, מנהלת רשות צעירים בעיריית ירושלים, אז אני לא ארחיב על כל מה שאנחנו עושים בתחום, אני אגיד את זה בכותרות. רגע, וגם יעל מקודם דיברת על הקמת ממשק דיגיטלי מרכזי ליוצרים צעירים, וצריך לראות מי הגורם שיפעיל ויתחזק, אז אני מוכנה, תחת המותג שלנו ברוטינה שמיועד בתחום התרבות לצעירים. יש לנו גם ערוץ להזדמנויות לאמנים צעירים, אז אין לי בעיה לצרף את זה פנימה, זה כבר קורה וזה בשיתוף, הילה גם מעורבת איתנו בזה, ונשמח להרחיב את זה יותר. כן אני אגיד רק בכותרות, ואז אני אדבר על העתיד לבוא, בכותרות על האחורה. א', יש לנו ארבעה קולות קוראים ברוטינה, ברוטינה ג'וניור שמיועד לקולקטיבים צעירים, וגם ברוטינה לעסקים שקורים פה במרכז העיר שמנקד יותר גבוה את העסקים אם הם משלבים באירועים שלהם יוצרים ירושלמים צעירים, אז אלה בעצם הדרכים שבהם אנחנו פועלים בתחום הזה. וכמובן פסטיבל בכורות ששניכם משתתפים בו ובכל בתי הספר לאומנות משתתפים, ואני שמה רגע את כל אלה בצד, אני רוצה לדבר כן על העתיד לבוא. דיברת קודם על מענק, אז השנה אנחנו מכניסים לקרן המלגות שלנו מסלול ייחודי, יש לנו קרן מלגות למי שלא מכיר, של 21 מיליון שקלים, שכרגע מתעסקת רק בסטודנטים, והשנה אנחנו מוסיפים מסלול שמדבר על בוגרים, לאו דווקא ירושלמים, כלומר כל מי שסיים בחמש שנים האחרונות במוסד אקדמי בישראל, ורוצה לבוא לעבוד בירושלים, יקבל מאיתנו מענק, הגובה שלו הולך להיות 7,000 שקלים. נכון, זה לא גבוה מאוד, אבל אנחנו מתחילים במשהו וזה פיילוט ראשוני לראות אם עובד.

קרן רון דר:

גם אם זה לא מל"ג? גם אם זה מוסד שהוא לא מל"ג?

חן דיין:

אם הוא למד בכל מוסד אחר?

קרן רון דר:

לא, נגיד פה בירושלים.

חן דיין:

אה, כן, לא, לא קריטי. כן, לא קריטי. הרעיון הוא שהם יבואו לעבוד פה, פחות חשוב איפה הם למדו.

דוברת:

זה מענק חד פעמי?

חן דיין:

כן.

דוברת:

חד פעמי?

חן דיין:

כן, חד פעמי, שנתי, חד פעמי, כשהמטרה היא בעצם שיבואו לגור פה ולעבוד פה. בסדר. אז הגבלנו את זה לכמה תחומים, ואחד מהתחומים זה באמת תחומי האומנות, שזה שם כולל ורחב, אבל אנחנו נדייק את זה גם עם הרשות העירונית לתעסוקה וגם עם אגף תרבות, ובהתאם למקצועות. אז אני מניחה שהפיילוט הזה, אם נראה שהוא טוב, אפשר יהיה להרחיב אותו, להגדיל את הקרן ונמשוך לפה יותר יוצרים.

יוסי חביליו:

זהו?

חן דיין:

כן.

יוסי חביליו:

נועם.

נועם:

שלום, אני נועם, מנכ"ל עמותת בר קיימא לתרבות, אמנות, שלום לכולם. יש לנו עשרות, למעלה משישים יוזמות שפועלות בעיר, וכל המטרה שלנו זה לקחת יוזמות מקומיות, קבוצות מקומיות, וללוות אותם בתהליך מהרעיון עד לעצמאות, אנחנו קוראים לזה. חלק גם מהקולנוע של סם שפיגל התחיל בתור יוזמה אצלנו, המפעל קם אצלנו והפך להיות עצמאי לפני שנה וחצי, המזקקה פועלת

אצלנו עדיין, גלריה ברבור, והתזמורת הרחוב הירושלמית, מקהלה הקאמרית ועוד עשרות פרויקטים.

יוסי חביליו:
ליריק אופרה.

נועם:
ליריק אופרה, ועוד עשרות פרויקטים. אנחנו גם משתתפים בכל מיני תוכניות של בוגרי, מעבירי תוכן של בתי ספר ובוגרי בתי ספר בירושלים, בכל מיני מוסדות לימוד. ויש לנו תוכניות, כיתות אמן בינלאומיות, שלפעמים סטודנטים מהאקדמיה, אחד הלך לעבוד בלה סקאלה, כי אחד המלהקים שם קטף אותו, ועוד כל מיני דברים שאנחנו עושים. לא ארחיב יותר מדי, בעיקר אני אתמקד במה אפשר לעשות לדעתי. אחד, באמת היעדר תשתיות, לא רק בתחום הקולנוע, אני חושב שבכל התחומים תשתיות ליצירה, לא רק להצגה. התהליך האומנותי בכל תחום הוא הרבה יותר ארוך מהפתיחת, איך קוראים לזה, וילון וסגירת וילון. אין פה תשתיות מקצועיות או קבוצתיות וגם לא אישיות ויוצרים בשביל לשרת את תהליכי היצירה. גם בסוגריים, חצי מבתי ספר לאומנות בארץ נמצאים פה, אז אין סיכוי, צריכים אומנים גם במקומות אחרים, אין סיכוי שכולם יישארו, אבל באמת יש כמה צמתים ואין איזשהו מסלול או מסלולים מוגדרים למי שיוצאים מבתי ספר לאומנות, מוצאים את עצמם מול תהום, הרבה פעמים הם אפילו לא מכירים את המוסדות תרבות שפועלים פה בעיר, בטח שלא את המסלולים לגשת ולהתחיל לפעול ולצעוק.

דוברת:
אז מה אתה מציע?

נועם:
אני חושב, א', צריך לחשוב על מחזור החיים של האמן, ובתוך זה, מבית ספר דרך השתלבות במוסדות לימוד. אתמול היה באמנויות סיום של תיאטרון, נגיד, ואין קשר בין בתי ספר תיכון למוסדות תרבות. אחרי זה בין מוסדות תרבות, בין מוסדות לימוד למוסדות התרבות, זה ציר מאוד חשוב, שאומנם יש את השילוב בוגרי בתי ספר, אבל גם אחרי שנתיים, אפשר לתמוך בהם רק שנתיים אחרי הלימודים, אז זה משהו סביר, אבל אחרי שנתיים עוד פעם הרבה מהסטודנטים עומדים בפני תהום. היה פעם תוכנית מלגאים של הקרן לירושלים. עכשיו, אני לא יודע אם זה מלגאים,

חן דיין:
זה לא של הקרן לירושלים, הם הצינור שלנו, זה של העירייה.

נועם:
עכשיו כל מוסד צריך עשרה מלגאים לפחות, ולשלם חצי מהכסף, זאת אומרת,

חן דיין:

לא, זה מסלול אחד.

נועם:

אז פעם היה מסלולים הרבה יותר נוחים בשביל לשלב מלגאים, לא עשרה, כדי לנהל עשרה מלגאים, אז אני צריך להביא מישהו במשרה.

חן דיין:

אפשר גם חמישה, אפשר גם אחד, אנחנו פה.

נועם:

זה מסלול סופר חשוב בשביל לשלב, והרבה מהמלגאים שהיו אצלנו בעבר השתלבו בתור חלק מהמוסדות. ורק, לא רק בעבודות תפעוליות, גם סאונדמנים וגם תאורנים, זה עבודות שדורשים הרבה מאוד מקצועיות והכשרה, וזה לא, זה לא עניין של מה בכך, כל המערך הטכני והתשתיות המקצועיות, צריך גם להשקיע בזה, וגם בידע של ניהול, הפקה, שיווק, כל מיני דברים כאלה, שבתל אביב יש ארגוני גג לתיאטרון, למוזיקה, למחול, שעובדים שמה, ובאופן שוטף כל פעם שיש הגשות לפייס או לקרן רבינוביץ בתל אביב ולעוד כל מיני דברים, אז הם עושים ימים פתוחים והדרכות ומלווים יוצרים בתהליכי הגשה. יש פה מעט, חוץ מ,

חן דיין:

קרן רבינוביץ היא דוגמה מעולה לתמיכה ביוצרים בעיר תל אביב.

נועם:

יוצרים תמיכה ישירה. ובאמת חוץ מכמה מוסדות בודדים שגם נותנים תשתיות וחללים, ונותנים גיבוי של תוכן וליווי בכל התהליך היצירה. רוב, אין קשר גם בין המוסדות, גם בין המוסדות לבתי הספר וגם בתפיסה של סטודנטים ובוגרים לגבי האפשרויות שיש להם פה.

יוסי חביליו:

תודה, נועם.

נועם:

תשתיות פיזיות, תשתיות ידע ותשתיות דיגיטליות.

יוסי חביליו:

בבקשה.

תהילה שמש:

היי, אני תהילה שמש, אני מנהלת מחלקה למרכזים אומנותיים, ואם היה לי זמן הייתי אומרת את סוף הכותרת שלי, תהיה ארוכה. במסגרת מה שאני עושה בעיר, אני אחראית על שבעה מרכזי אומנות, שהם פלטפורמות מגוונות לשילוב של אומנים, של בוגרים וגם של סטודנטים בתוך העבודה היומיומית שלנו, כי הם פונים לקהל הרחב. גם גלריות שבהן חללי תצוגה לאומנות פלסטית, גם שני מקומות שאנחנו מציעים בהם סטודיות לאומנים ומעצבים. ובכל המקומות האלה יש משרדים שאליהם סטודנטים מגיעים ויכולים לעבוד אצלנו, בכל מיני סוגים של עבודות, מהפקה, אדמיניסטרציה, דיגיטל, שושיאל וכו', וגם מקומות שבהם אפשר ללמוד קורסים לקהל הרחב, לחובבים, גם קורסים יותר מקצועיים, שבהם אנחנו גם מעסיקים אומנים בוגרים, משתדלים לשלב גם אומנים חדשים, טריים, בוגרים, שיכולים להשתלב פה בעבודה ובתעשייה. גם אני תוצר של הדבר הזה, אני נולדתי בירושלים, גדלתי בירושלים, למדתי בבצלאל, ואני עובדת בעיריית ירושלים כי יש עבודה, וניהלתי את הקובייה, ואחר כך באתי פה בעוד תפקיד בעירייה, ועכשיו אני מנהלת של המחלקה. אז יש לעירייה מה לתת ואנחנו מנסים לפתח עוד ועוד פלטפורמות כאלה שיכולות לתת מענה לכל הצרכים מהסוגים שדובר בהם. זהו.

רחל דבעוני:

היי, רחל, ממונה על אומנויות הבמה, עיריית ירושלים.

יוסי חביליו:

מי זאת?

רחל דבעוני:

את כולם אני מכירה. וזו פולי, אני אגיד למה אני ביקשתי רגע לפני. אומנויות הבמה, אנחנו בעירייה עושים הרבה מאוד, ואני אגיד רגע בגדול, ויש כאן באמת הצוות שלנו, פולי מנהלת הטורים, נורית מנהלת המחלקה לתיאטרון, ורוני מנהל המחלקה למוזיקה, ותכף הם ידברו, ותבינו כמה דברים אנחנו עושים, אומנויות הבמה בהחלט נותנים כאן פעילות מאוד מאוד ענפה בתחום הזה. אבל אני רגע רוצה לדבר, לקחת רגע איזה רמה אחת מעל ולדבר לא דווקא על אומנויות הבמה, כי זה הם ידברו, ואני אגיד רגע, זו תפיסה, של מה אני חושבת שאמור להיות כאן בתור אחת שבאמת קיבלה כאן תארים אקדמיים, גדלה, נולדה, גדלה, מגדלת ילדים, לא משנה שהם כבר פרחו מירושלים, אבל זאת גם שאלה. דיברנו על זה, אני ואתה, יוסי, למה הילדים עוזבים. אז קודם כל, אני חושבת שזה אולי פחות הדיון הזה, אבל זה כן לך, יוסי, כסגן ראש העיר. צריך להבין רגע מה המודל הכלכלי של חיים בעיר, של חיים של משפחה צעירה שרוצה רגע להישאר פה ולהתחתן, לגדל ילדים. אז זה גם מדברת על חינוך, להוזיל, להוזיל עלויות, להוזיל עלויות של דיור, להוזיל את החיים פה. עכשיו, זה לא שאנחנו עכשיו נמכור דירה בכלום כסף, זה לא יקרה, אבל צריך להבין רגע מה כן אפשר לייצר. יש את דיגיטל וכו', צריך רגע להבין את הדבר הזה, זה לא הדיון פה, אבל,

יוסי חביליו:

בדיוק. זה דיון אחר שאנחנו דנים בו כל היום וכל הלילה, בואו נתמקד רגע באומנים, שזה ה,

רחל דבעוני:

לא לכמה שנים.

יוסי חביליו:

ברור, אבל בואו, אתה רוצה לדבר על ההתחרדות, או שאתה רוצה לדבר על,

רחל דבעוני:

לא, לא, זה לא הרעיון. אבל יוסי, אני אומרת את זה,

יוסי חביליו:

ברור שאדם נשאר פה, זה הרבה גורמים. אנחנו כרגע מתמקדים בגורמים הספציפיים לאומן. יכול להיות שהאומן יעזוב מסיבה אחרת.

רחל דבעוני:

אוקיי, אני אגיד עוד כמה דברים. אני אומרת את זה, אני לא אגיד את כל הדברים שאנחנו עושים, אני דווקא אגיד את הדברים שאנחנו צריכים להשתפר בהם, אנחנו כעירייה.

יוסי חביליו:

כן, בדיוק, לא מה שעושים, מה שצריך, הם צריכים להשתפר.

רחל דבעוני:

הם דווקא עשו והם עושים הרבה מאוד. אני חושבת שיש כאן ריבוי כתובות בעירייה. יש המון המון כתובות. יש את רשות הצעירים שעושה דברים מדהימים, יש את המחלקה לאומנות, האומנות, ויש אותי, ויש הרבה מאוד שעושים. מה היה קורה אם הייתה כתובת אחת מסודרת שסטודנט או בוגר היה בא אליה, שיש שם גם את זה וגם את זה, ולא רק יש בתוך העירייה, ישבו שם גם, זה מין וועדה שיש שם גם הרלי וגם עדן, וגם המיזם וכו'. כלומר, אי אפשר, יש ריבוי כתובות, אנשים מבולבלים, הם לא יודעים לאן ללכת, אני רואה את זה כל הזמן.

חן דיין:

מה זה לאן הם? הם לא צריכים ללכת לגוף עירוני, זה לא שפה שצעירים מדברים.

דוברת:

הם יכולים לפנות ל106.

רחל דבעוני:

כן, אבל לא, הם יכולים,

דוברת:

לא, אבל גם זה לא מעניין אותם אם זה אגף תרבות או שצעירים.

רחל דבעוני:

כן, אבל אם יבואו אלייך, הם יקבלו תשובה אחת על משהו אחד, יבואו אלייך, והם לא יודעים, לפעמים הם באים אליי, הם לא יודעים שאת קיימת, או שהם באים אלייך, הם לא יודעים שאני קיימת,

דוברת:

אני,

רחל דבעוני:

רק שנייה, תני לי לסיים.

דוברת:

אני לא מרגישה את זה.

דוברת:

גם אני לא.

רחל דבעוני:

יכול להיות, אני חושבת שזו בעיה, אני חושבת שיש כאן ריבוי כתובות, בעיניי, איך שאני חווה את זה, מאנשים שמגיעים אליי. אני חושבת שיש כאן כמובן עניין של תקציב, הפלטפורמות שיש לנו, אנחנו קשה לנו מאוד לפתח אותן, יש כאן פסטיבלים שקשה לפתח אותם. שפסטיבלים זה לא פיק, זה בסוף בסוף מתנקז לשלושה ימים, אבל זה תשתית שנתית שמייצרים כאן דברים לאורך שנים, לאורך כל השנה.

נועם:

כל אירוע.

רחל דבעוני:

כל האירועים, כן, הם שנתיים. אני כן אגיד על סעיף 7, שבאמת זה נקודות שחשבנו עליהן, עתודות ניהול. עכשיו, מה עתודות ניהול ייצרו? בעצם מחויבות לעיר. בן אדם שבאה ונכנס לתוך תוכנית

כזאת, שאומרים לו, וואלה, אתה אחרי זה תוכל להיות מנהל בירושלים בתחום התרבות, יהיה לו שווה, הוא יהיה מחויב לעיר, לעירייה, לאמנים, ליצירה, לכל הדברים האלה, ייצר אצלו מחויבות, מרחבים יצירתיים, פולי תדבר על זה. תשתיות עירוניות, תחשבו שאם היו בגינות קהילתיות או בכל מיני מרחבים שהעירייה אומרת אנחנו נותנים שמה פופים, אנחנו נותנים שמה בידורית, רמקול וכו', רק בואו ותעשו דברים, אנחנו נותנים את התשתיות האלה, זה היה מייצר הרבה יותר רמות ומופעים. ויוזמות שם כבר קיימות, מה אנחנו עושים עם יוזמות קיימות, איך אנחנו תומכים ואיך אנחנו עוזרים שם. אני חושבת שצריך, אמרתי, גם לייעל את הנוסחה, וועדת היגוי בתוך העירייה שמכניסה, מכנסת לשולחן גם מרישוי עסקים, גם מקידום עסקים, גם מספורט, גם זה. באמת, וועדה שתשב פעם בחודש ונחשוב ביחד, וזה לא קורה, וחבל. כולנו כאן עם הרבה מאוד שכל, וחבל שזה לא קורה. אז זהו, אני מעבירה את הדיון לצוות.

יוסי חביליו:

בקצרה, שכולם נספיק. מאיימים עלינו שרוצים להוציא אותנו, אבל קיבלנו ארכה. חשבתי זה עד שש, עכשיו מקצרים. כן.

פולינה גלצר:

אז אני פולינה גלצר, מנהלת אומנותית גם של הטורים וגם של פסטיבל ירושלים לאומנויות. אז הטורים הוא באמת מרחב רב תחומי שמיועד בדיוק לתחום שאנחנו מדברים עליו, של הבוגרים. ואני חושבת שכל רעיון מצוין, ויש מלא רעיונות מצוינים, הוא לא יכול להיות בלי תשתיות ותקציב לאורך זמן, וזה ברור, וזה הכי, בסוף, אם זה שאנחנו, כאילו אנחנו, המגבילה שלנו זה דה וינצ'י בתל אביב. דה וינצ'י זה מקום של 2500 מ"ר.

יוסי חביליו:

היינו שם, כן.

פולינה גלצר:

באמת, זה הטורים, הטורים שנמצא במינוס אחד, בלי חלונות, בלי הרבה דברים, עם תקציב, עם תקציב שהוא באמת בדיחה. וזאת המקבילה שלנו. שם אנחנו רוצים להיות? זה המקום שהוא, עם כל הרצון הטוב שלי, אני לא באמת יכולה לפתח תוכניות בלי תקציב. לא יכולה. בלי תקציב, בלי כוח אדם, בלי משאבים.

יוסי חביליו:

כן.

נועם:

אני יכול הערה קטנה?

יוסי חביליו:

לא, לא, לא. אנשים, יגיע הזמן שיפרצו לפה ולא ידברו. בסוף אם יישאר זמן, ניתן לך.

נורית אחדות:

יאללה, הלאה. נורית אחדות, מנהלת המחלקה לתיאטרון, שנה רביעית. אני רוצה לדבר בשני ערוצים. אחד מקצועי וגם בערוץ שני, בתור אימא ששתי הבנות שלה, בנות שלושים, עזבו את העיר, אחת אדריכלית בוגרת הטכניון, השנייה מהנדסת מחשבים, שגם עזבה לתעשייה לשם. נתחיל מהפן המקצועי, מהמחלקה לתיאטרון, מהשחקנים, מכל העולם הזה. אז מבחינתנו שחקנים צריכים מקום להיפגש, צריכים סיעור מוחות, צריכים לכתוב ביחד, צריכים חזרות, מקום לחזרות, כלומר אני מוצאת את עצמי הרבה פעמים נלחמת ומתחננת למינהלים קהילתיים תיתנו להם קצת ועם הקשרים שלי אני מאפשרת להם לעשות חזרות במחירים שפויים, כדי שהם יוכלו להעלות הצגה. הז'אנר שעולה הכי הרבה כסף בהפקה שלו, עיצוב תפאורה, תלבושות, זה הכי יקר, כלומר שחקנים, חזרות, חלל, מוזיקה, כתיבה מקורית, זה, זה הז'אנר בין היקרים. כלומר, זה לא אומן שיושב בסטודיו, יש לו את הצבעים קנבס וזה נגמר, זה עולה המון המון כסף, וזה לא פשוט.

נועם:

מצטער, זה מה שרציתי להתפרץ קודם, אומנות באופן כללי זה התחום הכי יקר.

נורית אחדות:

הכי יקר.

נועם:

כל מה שקיים בחומר וברוח זה חומר גלם לאומנים, אם יש טכנולוגיה חדשה. אם יש אמצעים חדשים.

יוסי חביליו:

תודה, נועם. תודה.

נורית אחדות:

אז חשוב לשים את,

נועם:

ואמן הוא יותר יקר כי הוא יותר מנוסה גם.

נורית אחדות:

חשוב לשים את זה בראש בעניין של הצרכים של השחקנים. אנחנו פותחים מרכז חדש בסינמטק שנקרא וימה. יהיה מקום לשחקנים, לבימאים, לשבת, לחשוב, להרגיש קצת יותר ביחד. הבדידות היא גדולה, כלומר, אומן שיוצר בבית יכול לשבת ולכתוב מול מחשב, אבל הבדידות היא קשה והיא גדולה במקומות האלה, ככל שיהיו יותר זה יהיה יותר טוב, זה יחבר אותם ויאפשר להם ליצור. עכשיו, אני מאמינה שאחד הפתרונות זה לא רק כמה אנחנו נותנים ונותנים ונותנים, אלא איך אנחנו עושים את זה בחוכמה ואומרים להם, אוקיי, אתה מקבל, אתה גם צריך להחזיר, כלומר, איך אתה מחזיר? תחזיר את זה בתוכניות. החלום שלי זה שיתחילו תוכניות, הרי בתיאטרון יש לך תיאטרון רובוט, תיאטרון פיזי, תיאטרון פי, מה שאתה, קרקס. להתחיל כבר בגני ילדים תוכניות, לא להגיע למצב כמו שהתזמורת הפילהרמונית שלנו צריכה לקושש כספים כי היא במינוס של חמישה מיליון שקלים כל שנה ומייצרת גירעונות, אבל אם מתחילים לחנך לאומנות התרבות מגיל שנתיים, מגיל שלוש, והילדים סופגים וכל העסק הזה הוליסטית עובדים ביחד ומחנכים תושבים מכל המגזרים, לתיאטרון, למוזיקה, לתרבות, אז יש קהל בסוף. יש קהל.

נועם:

[לא ברור, מדברים ביחד].

נורית אחדות:

זאת אומרת, צריך לחשוב על משהו שהוא לא נקודתי, איך אני עוזר לצעיר שמסיים בזה. עכשיו, עובדות בתחום התיאטרון.

יוסי חביליו:

בקצרה.

נורית אחדות:

ממש בקצרה, אבל זה חשוב, זה נקודות שחשוב שירשמו אותן.

יוסי חביליו:

תרשמי, יעל.

נורית אחדות:

שחקן לומד שלוש שנים, כמה מסיימים כל שלוש שנים? מסיימים עשרים. כמה נשארים במקצוע בטווח שבין שלוש לחמש שנים? תזרקו מספר.

דוברת:

שניים.

נורית אחדות:

כמה נשארים? חמישה. קצת יותר מזה, שלושה נשארים במקצוע, בסטטיסטיקה.

יוסי חביליו:

לא רק בירושלים, בכל,

נורית אחדות:

מכל מיני סיבות. כן, מכל מיני סיבות. כלומר, אפשר גם להגדיל את זה. ואם העבודה, אני לא חושבת, ירושלים שמה את תל אביב בכיס הקטן מבחינת אירועים, תרבות וגם תשתיות, יש מספיק תשתיות, צריך לעבוד איתם חכם, יש בתי ספר שננעלים בשעה 4, יש להם אולמות עצומים, אפשר לעשות שם חזרות, רק צריך שהאנשים ידברו, שיהיה מישהו שיכול לקבל מפתח ולפתוח, ויש מקומות לחזרות. זה לא שחסר מקומות, רק צריך לנצל אותם נכון.

הילה סמוליאנסקי:

ותקציב להפעיל את זה, זה הכל זה תקציב.

[מדברים ביחד].

דוברת:

אבל לא צריך לבנות אולמות, זה קיים, לפתוח מפתח ולשלם 60 שקל למישהו שיפתח.

דוברת:

ניקיון.

דוברת:

צריך לדבר אחד עם השני.

נועם:

ולפעמים צריך תחבורה ותלבושות ומחסנים.

דוברת:

נכון, גם זה.

דוברת:

צריך לדבר אחד עם השני, זה מה שצריך קודם כל.

נורית אחדות:

אז להתחיל מגיל גן, לאפשר להם את המינימום שצריך, וגם כששואלים השארה של יוצרים, מה זה להשאיר? כשמתכוונים להשארה של יוצרים, לא הייתי בפגישות הקודמות, מה מתכוונים, מתכוונים להשאיר אותם שהם יגורו כאן?

יוסי חביליו:

כן.

נורית אחדות:

כי יש הרבה יוצרים שהם לוקחים, הם עובדים פה.

יוסי חביליו:

לא, שיגורו פה. שיגורו פה.

נורית אחדות:

שיגורו. אז א', לעשות איזשהו פרופיל, להבין מי עוזב ביושר, מי עוזב, מה הפרופיל של זה שעוזב, מי רוצים שישאר פה.

דוברת:

[לא ברור, מדברים ביחד].

נורית אחדות:

מה? מי עוזב? לא, לא רוצים, לא רוצים, בוכים שהם עוזבים. מי עוזב? למה הוא עוזב? ובשולחן הזה צריכים לשבת מההתחלה סטודנטים שמתחילים, צריך לגדל אותם, צריך להקשיב להם, אי אפשר לשבת ולדבר עם עצמנו.

יוסי חביליו:

נכון. היינו צריכים להביא סטודנטים.

נורית אחדות:

אז זהו, בקצרה, יש לי עוד הרבה מה להגיד, אבל זה בקצרה.

יוסי חביליו:

זו גם שאלה למה הם לא באו, הזמנו.

רחל דבעוני:

זו גם שאלה, למה הם לא באו.

יוסי חביליו:

מה?

רחל דבעוני:

זו גם שאלה, למה הם לא באו. שאלה מצוינת.

נורית אחדות:

אז אנחנו מדברים עם עצמנו, וזה טיפ הכי גדול שיכול להיות.

יוסי חביליו:

עוד כמה רגעים, יש עיכוב. כן.

רוני פלס:

שלום, אני רוני פלס, אני מנהל את המחלקה למוזיקה בעירייה, ואני אדבר קצת על תחום המוזיקה, אני בטוח שזה ישיק על תחומים אחרים. אני מאוד התחברתי למה שאמרת, ואני אגיד כמה דברים שבאמת בעיניי יחברו, יחברו את ה,

[מדברים ביחד].

יוסי חביליו:

בסדר, בסדר, בואו, עוד כמה דקות, תמשכו, תקשיבו.

רוני פלס:

יחברו את הצעירים לעיר ויגרמו להם להישאר, הם ירצו, איך הם ירצו להישאר. מה, לגרום להם זה ברצון שלהם להישאר. אני חושב שאני אסתכל על שלושה דברים עיקריים בהסתכלות שלי. אחד זה החיבור של הסטודנטים לחינוך. ברגע שהסטודנטים יתחברו פה לחינוך, ואנחנו עושים את זה כרגע עם הסיפור של עיר מנגנת, ואנחנו צריכים להרחיב את זה. קודם כל, הנושא של עיר מנגנת בבתי ספר, החינוך למוזיקה, ייצור גם את צרכני וגם את יוצרי התרבות העתידיים, וזה לכל תחומי התרבות, מבחינת צרכנים. והנושא השני שאני מדבר עליו זה זה הקהילה. ואם אנחנו מדברים על קהילה, זה החיבור של היוצרים לקהילה. מדובר פה על דבר שעובד מאוד יפה, על יצירת תשתיות עירוניות, ואני מתחבר מאוד לכל העניין של תשתיות. תשתיות גם בידע, אם מחברים אותן לתעסוקה, ליצור להן את ההכשרה המתאימה, אבל גם יצירה של חיבור לגינות הקהילתיות, ולקהילה, ברגע שכן אדם יהיה לו טוב במקום מסוים, הוא רוצה להישאר. הגינות הקהילתיות, אם נבנה שם תשתיות, ואם נחבר את האנשים יותר ליצירה ולקהילות שמה, אני חושב שזה יעבוד וזה מוכח, זה מוכח כמשהו שעובד. אני אגיד עוד משהו על כל העניין של סטודנטים בכלל בעיר. אם

אנחנו מסתכלים על כל הקו, והקו מתחיל בחינוך בגיל צעיר ועובר גם למגמות מוזיקה שנמצאות בעיר, החיבור הזה בסופו של דבר שהמחלקה למוזיקה גם עושה אותה, גם עם המוסדות הגבוהים, ייצור בסופו של דבר קהילות ורצון להישאר פה באזור. בסופו של דבר, אני אגיד עוד מילה על העניין של הקהילה והתשתיות, בסופו של דבר לא מספיק לבנות תשתית פיזית, אלא צריך לחשוב על תקציבים שבאמת דברים יקרו במקום הזה שיצרנו את התשתיות הפיזיות לאורך זמן. המחשבה צריכה להיות לאורך שנים. זהו, מבחינת המחלקה למוזיקה, שוב, אנחנו עושים כנס למוזיקאים עצמאיים, אנחנו מנסים לעשות את ההכשרה, אנחנו זה, אבל זה לא מספיק, צריך לעשות את זה בצורה הרבה יותר רחבה, וחיבור לכל מה שקורה בעיר, חיבור לפסטיבלים, חיבור לדברים הגדולים שקורים בעיר, אם יוצר ירושלמי מרגיש שבסופו של דבר מי שבחרים בו כדי להיות במקומות הגדולים זה תל אביבים, ולא הוא, אז הוא יחליט ללכת למקום שנוח לו ובחרים בו.

יוסי חביליו:

תודה. נאור, בקצרה בבקשה.

נאור רובין:

אני אהיה קצר. נאור רובין, מנכ"ל תנועת תרבות. אני אגיד בגדול שאני חושב שהאתגר המרכזי הוא שאין שוק. אין שוק לתרבות ואמנות מספק בירושלים. אוקיי.

יוסי חביליו:

של צרכנים, לא של תעסוקה.

נאור רובין:

רגע, אני אסביר.

יוסי חביליו:

אז תסביר, כן.

נאור רובין:

עכשיו, האתגר שלנו הוא להצליח לייצר את הקהל החדש, להנגיש את התרבות והאומנות, להגיע לקהלים חדשים. ברגע שנצליח להגיע לקהלים חדשים, השוק יגדל. ברגע שהשוק יגדל, יהיה יותר ביקוש בסופו של דבר לעבודה של אומנים. זה מאוד מאוד מאוד פשוט. עכשיו, כדי להצליח להנגיש תרבות ואומנות, צריך לעשות כמה פעולות. קודם כל, לייצר אקו-סיסטם רחב שמחבר בין התרבות לבין מערכות החינוך, רווחה וקהילה. בסוף, ברגע שאומן משתלב בתוך בית ספר, ויושב פה תומר, המנהל של התיכון לאומנויות, שהרבה מאוד אומנים פועלים סביב האקו-סיסטם הזה של התיכון לאומנויות, ומה שאתם מייצרים, יש עוד הרבה דוגמאות כאלה, ברגע שאומן משתלב בבית ספר, או משתלב במוסד רווחה, או שהוא עובר עכשיו תוכנית שאנחנו עושים עם רשות צעירים, ועם רוני, עובד עם משפחות שכולות, ומצליח לייצר שירי הנצחה מקוריים לזכר הנופלים, או מלא מלא

פרקטיקות קהילתיות שדרךן אפשר לשלב אומנים, בין אם זה במערכות החינוך, בין אם זה במערכות הרווחה או הקהילה. זה גם הייחודיות של ירושלים, יש פה חינוך מדהים, יש פה כל כך הרבה צרכים קהילתיים. אנחנו רק צריכים לדעת לייצר את החיבורים האלה. עוד דוגמה לתוכנית של הכשרה והשמה תעסוקתית, תוכנית שאנחנו עושים עם רשות צעירים, לפיתוח והכשרה, ורשות תעסוקה כמובן, לפיתוח והכשרה של דור העתיד של מפיקי התרבות בעיר. בסוף הרבה מהאירועים שיש בעיר, הרבה פעמים פונים למפיק שהוא מחוץ לירושלים כדי להפיק את האירוע. אז פה אנחנו בדיוק זיהינו את זה, אנחנו מכשירים את המפיקים הירושלמים, נותנים להם את כל הכלים, משלבים אותם בתוך הפסטיבלים בעיר, והנה אנחנו מייצרים פה כלכלה מעגלית. שלום, אדיר.

יוסי חביליו:

אדיר, אתה יכול להצטרף, אתה גם חבר בוועדה. כן, כן, עוד כמה דקות גומרים. עוד כמה דקות, תן לנו ארכה.

נאור רובין:

בקיצור, אני חושב שהאתגרים האלה, אם אנחנו מבינים שהשוק של התרבות והאומנות מוגבל, אנחנו חייבים לחבר את האומנים למערכות שהן מחוץ לשדה התרבות והאומנות, ואז אנחנו מרוויחים פעמיים. גם פרנסה לאומנים, פעם אחת. פעם שנייה, גם מנגישים תרבות ואומנות לקהלים חדשים. זה אחד, שתיים, ואני אהיה קצר, בסוף היום אומן בירושלים לא יודע מה מוצע לו. ועם כל האהבה, וכולם יודעים, אני עובד עם 22 מחלקות שונות בעיריית ירושלים, יש לי הרבה אהבה לכל מי שיושב פה, עיריית ירושלים, זו לא המומחיות שלה, להצליח להנגיש את המידע בצורה חשובה לתושב. מה צריך לעשות? צריך לקחת את כל המענים הרלוונטיים שרשות התעסוקה ורשות צעירים ואגף תרבות ואומנויות, כל האגפים והמחלקות הרלוונטיות, כל מה שמציעות לאומן בקצה, ולמפות את הכל ולייצר סוג של פלטפורמה, כרטיס של אומן ירושלמי, אפשר לעשות לזה קופירייטינג, לא הייתי עושה את זה באתר עירייה אבל סבבה, לקחת בעצם את כל השירותים, לקחת את כל השירותים הרלוונטיים, לעשות קמפיין בכל בתי הספר לאומנות, מבחינתי עם כרטיס פיזי כמו פעם, ולהראות לאומנים, הנה, אתה אומן ירושלמי, אלה כל ה, חברים, אני מדבר.

דוברת:

סליחה.

נאור רובין:

אז אתה אומן ירושלמי, אלה כל השירותים הרלוונטיים שמוצעים לך במקום אחד, בכרטיס, לשווק את זה בכל בתי הספר לאומנות, ואנחנו נגשר פה על פער מאוד משמעותי, כי יושבים פה אנשים מאוד חכמים שמייצרים תוכניות וואו, ופשוט האומנים לא מכירים את זה.

יוסי חביליו:

תודה.

נאור רובין:

תודה.

נועם:

רק הערה.

יוסי חביליו:

לא, לא, אנשים לא ידברו. אתה ראית, אדיר רוצה להיכנס. קדימה, איילה, בקצרה. בבקשה.

איילה תורג'מן:

שלום לכולם, אני איילת תורג'מן, אני ממונה על היכלות התרבות בירושלים. אני אתייחס לכמה נקודות שעלו פה. קודם כל, היכלות התרבות, יש לנו היום היכל תרבות בפסגת זאב, עם 1,300 מנויים, עם רפרטואר מאוד מאוד עשיר, עם הצגות תיאטרון שאנחנו מביאים מכל הארץ. אם דיברו פה על הגדלת צרכני התרבות, אז זה מה שעושים היכלות התרבות. היכלות התרבות מדגישים את התרבות קרוב לבית ומייצרים צרכנים חדשים. בפסגת זאב יש מנויים חדשים, שמעולם לא עשו מנוי תיאטרון, ואם מדברים על חינוך לתרבות, זה התפקיד שלנו בהיכלות התרבות, זה הגדלת צרכני התרבות בעיר. עוד מקום שיש לנו זה בבית העם, שנמצא בקמפוס מנורה, והוא מאוד נגיש שמה לכל, יחד עם הקמפוסים. ועוד היכל תרבות שיושב בשכונת רמות והוא מיועד יותר לציבור החרדי.

יוסי חביליו:

היי, רגע, אתה מדבר עכשיו.

נועם:

[לא ברור].

יוסי חביליו:

אז רגע, אולי תעשה הפסקה ותגיד מה שאתה רוצה. איילה, רגע, אני אתן לו. אז תגיד, תגיד. איילה, סליחה.

נועם:

[לא ברור].

יוסי חביליו:

לא, אבל חייבת כל הזמן הזה, אמרת שיש לך. לא, אז תדבר עכשיו. נו, אתם רואים.

נועם:

יוסי, אתה מפריע לה לדבר.

יוסי חביליו:

בבקשה.

איילה תורג'מן:

היכל תרבות שדיברתי עליו ברמות, שהוא יותר לקהילה החרדית ובאמת מייצר, הוא נמצא, יש שמה שיתופי פעולה עם איחוד הישיבות החרדיות, שעושות דברים מדהימים שם. כל אחד מהמקומות יש לו שיתופי פעולה אחרים עם הקהילה של האומנים בעיר. אנחנו לקראת סוף השנה הולכים לפתוח עוד היכל תרבות במזרח ירושלים. אפרופו קריית יובל, למי שדיבר, יש שם תוכנית מאוד גדולה בוורבורג, לבנות 4,000 מטר של היכל תרבות נוסף ועוד מרחבים.

יוסי חביליו:

שמענו יוצרים צעירים, איילה, אנחנו יודעים שאת עושה דברים גדולים, אבל כל זה,

איילה תורג'מן:

לא דיברתי על זה כי אני עושה דברים גדולים, אני דיברתי על התשתיות, וזה מה שאני רוצה רגע לחדד. אתם דיברתם פה שאין תשתיות בעיר, ואני רוצה להגיד שיש תשתיות בעיר, כי כל אחד מההיכלות האלה יכול לארח תערוכות, אוקיי, של אומנים, יכול לתת חללים לחזרות. תדברו איתנו. האם יש טכנאים שיוצאים, יכולים להשתלב אצלנו במערך של המערך הטכני, אם זה מאירועים קטנים עד אירועים מורכבים יותר. ובעצם, סם שפיגל, דיברתם על זה שאין לכם, ושחייבים, כל אחד מהיכלות התרבות שלנו, יש לו את כל הפסיליטיס, גם עם מסכי לד וגם עם מסך קולנוע, ובואו תבינו איך אתם מנגישים את הדברים, יוצאים רגע מהמרכז ומנגישים אותם לשכונות, כי אני לא בטוחה שאנשים, איך, אני מאוד אוהבת את ה, ככה, לפני שבועיים היינו אצל ראש העיר ואמר חוק חמש עשרה הדקות. חוק חמש עשרה דקות, תושבים לא צריכים לנסוע יותר מחמש עשרה דקות door to door בשביל לקבל את השירותים, וזה בדיוק זה.

דוברת:

אבל זה לא עוזר ליוצרים ליצור קולנוע, וזה שיש לך מסך לתת לנו,

איילה תורג'מן:

אני מדברת על חשיפה.

[מדברים ביחד].

דוברת:

אבל חזרה שיש שלושה אולמות של קולנוע בבית הספר, בתוך הבניין. לחשוף קולנוע לקהל אני יכולה, אני רוצה יותר ימים, יותר אנשים שיעבדו אצלנו, וזה קשה להשיג ולתגמל אותם, אבל אין לי אפשרות לתת ליוצרים להישאר וליצור קולנוע, שזה תהליך אחר ותשתית אחרת.

איילה תורג'מן:

אוקיי, אני מדברת על,

דוברת:

מסך קולנוע לא חסר כרגע.

יוסי חביליו:

יעל, את יודעת שאת אחרונה, אבל היא גם עוד עלולה ללכת והוא הלך כבר באיזה באסה.

נועם:

ולי יש הערת ביניים אחת.

יוסי חביליו:

ששש. רגע, רגע, רגע, עוד דקה גומרים.

[מדברים ביחד].

יוסי חביליו:

שנייה, שנייה, אז איילה, בואי תסיימי בקצרה. טוב, בבקשה. אני מתנצל על הלחץ, אבל הנה יושב פה הקליינט השני של החדר.

אדיר שוורץ:

לא אכפת לי ממני, אכפת לי מהאנשים בחוץ שמחכים.

יהודית שלמסורן:

יש עניין,

יוסי חביליו:

רגע, זה קצר או לא קצר?

אדיר שוורץ:

חמש וחצי. אפס אפס אמור היה לסיים.

יהודית שלמסורן:

אין לנו זמן.

יוסי חביליו:

אז תציגי את זה בעל פה, לא מצגת. מי את ואת הדיבור.

יהודית שלמסורן:

שלום, נעים מאוד.

יוסי חביליו:

אני מתנצל, פעם הבאה נעשה את הצד השני. כן.

יהודית שלמסורן:

אני יהודית, אני אמנית ואוצרת, מנהלת מרכז הננה לאמנות, זה מרכז אמנות יחסית חדש, שהקמנו בתוך האתר ארכיאולוגיה עין יעל. כן, זה מרכז, רציני להראות לכם רק תמונות במצגת.

דוברת:

זה נורא יפה.

יהודית שלמסורן:

תודה. בעצם אנחנו הקמנו לפני 5, 6 שנים, והקמנו שלושה ענפים, וזה רלוונטי פה לענייננו. הענף הראשון שלנו הוא ענף של סטודיואים לאומנים, הכל יושב בתוך מרחב הטבעי, בתוך מעיין, פסיפס, מה שאתם לא רוצים. הענף השני זה ענף של רזידנסי, שהוא מאוד חסר בעיר, אני חושבת, זה רזידנסי, שהוא מבחן רזידנסי, שמאפשר לינה, שני חדרי, מטבח, שני חדרי שינה, הכל בתוך היער, באמת, זה באמת מהתנועות הגדולות.

דוברת:

תשלחי את המצגת אליהם.

יהודית שלמסורן:

אני כבר שלחתי אותם. והענף השלישי, זה בעצם מרחב תצוגה תחת כיפת השמיים, זה גלריה של עבודות חוץ קבע, אנחנו מחשיכים את כל עין יעל, עובדים בלילה עם עבודות פורסה ומנגנונים קהילתיים. בקיצור תבואו, אבל אי אפשר באמת,

יוסי חביליו:

עכשיו משפט אחד להשאיר יוצרים צעירים, הבנו שאתם [לא ברור, מדברים ביחד].

יהודית שלמסורן:

יש לי כמה, ארבעה משפטים בשבילך.

יוסי חביליו:

כן.

יהודית שלמסורן:

קודם כל אני נמצאת פה בשני כובעים, מבחינתי. אחד זה של מרכז אומנות יחסית חדש, והשני זה המרכז האמנות שנמצא בשולי העיר. אז שני כובעים לא פשוטים. להקים מרכז אמנות בעיר הזאת זה מאוד קשה, בטח למי שעוד לא נכנס תחת האפשרויות תמיכה השוטפות. אז אחד אני אומרת, תמיכה עירונית ומרכזים חדשים שעדיין לא זכאים לתמיכה שוטפת. לנו יש תשתיות באמת מאוד מאוד חזקות להשאיר אומנים בעיר הזאת. אמנם אנחנו קטנים, אבל אנחנו יושבים בתוך אתר עצום, ובתוך מרחב שהוא גדול, והוא ייחודי מאוד מאוד. אז כרגע, חוץ מזה שהילה באמת, הילה, יחד עם הרשות לצעירים, זיהו את זה בהתחלה בהתחלה וצמחו משהו, ואלי שנותן לנו במסגרת ה, אבל אין שום תמיכה שהיא תמיכה שנותנת איזשהו בוסט להקמה של דבר כזה, וזה דבר שנבנה באמת מתוך מחשבה על איך משאירים אנשים בתוך העיר. הדבר השני זה מחסור למשל בתמיכה באירועים בשולי העי. יש את ברוטינה, ברוטינה תומכת והרבה מהתמיכות שמוצעות לאירועים הן מוגבלות למרכז העיר, אז נטו לפתוח תנאי סף ולאפשר לעוד מעגלים להיכנס תחת הדבר הזה. והדבר השלישי הוא, לנו למשל יש, יש לנו כבר סטודיים, שדרה של סטודיואים מהממים, אבל יש לנו עוד מרחב שהוא מרחב של סככות, שהחלום שלנו זה להפוך אותו גם לסטודיים, אין לנו תקציב לעשות את זה. אז אם למשל העירייה הייתה מזהה את הדבר הזה ויכולה להירתם לתמיכה בפיקוח של תשתיות במרכזים כבר קיימים, לדעתי זה היה יכול להיות ממש win win. והדבר האחרון זה מה שאמר הבחור שישב פה, שזה באמת, אני חושבת שהקשר, יצירה של קשר מוקדם בין אקדמיה לבין המוסדות, לנו, ואני בטוחה שלהמון מרכזים, יש מלא מלא להציע לבוגרי מוסדות אקדמיים, ובזמן הלימודים. אז אם היה איזה תקשורת ופלטפורמה שמקשרת בין המוסדות האקדמיים לבין המוסדות בעיר, אני חושבת שזה גם היה יכול להיות מאוד,

נועם:

שתי מילים אחרונות.

יוסי חביליו:

לא, לא. אתה, אנשים מחכים. לא, לא. שנייה. שנייה. קודם כל, תודה רבה לכולם ולכולן שבאו. מה שאנחנו נעשה, וגם על העבודה שלכם השוטפת בתחום התרבות והאומנות, גם זה יוצרים צעירים

וגם בכלל, מאוד מאוד חשוב. מה שאנחנו נעשה, לבריאות, אנחנו נעביר סיכום של הישיבה הזאת, נשלח לכולכם, ואז יש לכם עוד זמן. אני באמת מתנצל, אני חשבתי שזה עד שש, אז פתאום מסתבר שזה עד חמש ורבע, וקיבלנו ארכה, תודה רבה לאדיר שוורץ, עד חמש וחצי. אני ממש מתבאס שתומר המנהל הלך, אולי נדבר איתו אישית וניתן לו פגישה אישית ופיצוי. אז אנחנו נעביר, ואתם מוזמנות ומוזמנים להעביר את השלמות, ואז אנחנו נוציא תמצית יותר גדולה, והיידה להביא כסף, אבל אני אשתדל. תודה רבה.

סיום הדיון